

GENESIS

25. marts - 2007

Min Galatheaturs 2. dag – og følelsen af vi er af sted er begyndt at melde sig. En specificering af "vi" er nok på sin plads her, for nok er Prinsen lige stået af Vædderen, men så royal føler jeg mig heller ikke.

Jeg har rejst med Tobias Jensen (den anden vinder af Berlingske Tidendes kronikkonkurrence) og Elise Lund Larsen (vores chaperone – og til daglig filmproducer).

Vi nåede i dag klokken ca. 16 vores hotel med det meget caribiske navn "Frederik Sted Hotel" på Sct. Croix – den arealmæssigt største af U.S. Virgin Islands.

Her fandt vi – i den udendørs lobby med swimmingpool – tre herrer der talte dansk. Jeg antog at de havde noget at gøre med Galatheaekspeditionen og ganske rigtigt var de landforskere alle tre - på to forskellige projekter.

Så mens Elise klarede checkin i receptionen blev Tobias og jeg introduceret til "Danskernes påvirkning på Jomfruøernes landskab" og "Marinebiologiens Historie", og vi så billeder fra en naturpark de tre forskere havde besøgt tidligere på dagen.

Efter checkin var ordnet og bagagen smidt på de tre værelser gik vi mod vandet – som Elise og Tobias kan se omkring 100 meter fra deres værelsesvinduer. Hvis nogen skulle være interesseret har jeg udsigt til en væg, en baggård og en dertilhørende vaskemaskine.

Vandet var – uden pis – 23 grader (celsius). Med pis var det 28.

Efter en time med badning i sol og vand gik vi tilbage til hotellet for at skifte til noget aftensmadsværdigt kluns. Ikke at det var planen at spille, der var bare ingen af os der mente at dresscoden på nogen som helst restaurant kunne acceptere badetøj.

Under aftensmaden – som vi indtog i selskab med Henning og Jens – lagde vi skumle planer for hvordan vi skal fortælle alle jer derhjemme om vores tur med Vædderen. Jeg kan allerede nu afsløre, at der bliver noget at se frem til. Mest for os, men så sandelig også for jer, for jeg har med al ønskeligt tydeligt taget en HTML (Hedder Tobias og Mestrer Lavningafhjemmesider) med.

VÆDDEREN

26. marts - 2007

Dagen startede klokken 615, for da besluttede min krop, at jeg havde fået søvn nok. Min hjerne er stadig bagud.

Tobias og jeg indtog morgenmad sammen med Jens og Henning fra Berlingeren. Det var noget værre snask, der smagte helt fantastisk. Morgenmaden altså. Efter morgenmaden gik Tobias og Elises videokamera sammen med mig ned på molen for at filme Vædderen som kom ind klokken otte i morges. Ikke alene fik vi videooptaget Vædderen, Tobias og jeg selv, vi fik også besked på at det måtte vi ikke. Af en ret hyggelig mand faktisk, som ikke blev sur, da jeg filmede ham bagefter. Jeg er heller ikke sikker på at han var klar over han blev filmet.

Efter indsamlingen af vores første filmmateriale – med Vædderen i hvert fald – gik vi op til hotellet for at pakke vores ting og påmønstre Vædderen. Vi fik et lukaf (til alle landkrabberne der ligesom mig troede det var et gammelt søværnssord for noget som det ikke er mere kan jeg afsløre at det dækker over – hold nu fast – et rum man kan lukke af til: Et luk-af) lige ved siden af fitnessrummet på skibet. Vores lukaf deler vi med en forsker der hedder Karin, så vi bor fire derinde.

Det er super hyggeligt.

Da vi havde pakket det hele ud til vores gik vi i Frederiksted Mall (= 8 skiltende forretninger, heraf 5 eksisterende, af de fem eksisterende 2 åbne, plus et bord med diverse halskæder). Det var ret hyggeligt, og vi fik købt badehåndklæder og noget at drikke til vores planlagte strandtur. Til selv samme strandtur købte Tobias og jeg i byens mest seriøse shop et par snorkelgoggles hver og jeg rekvirerede samtidig en snorkel. Det var temmelig dyrt, men da vi kom på stranden alle pengene værd. For vandet her omkring er klart som usynligt og det er fyldt med fisk (og sten og lidt skrald) i alle mulige farver og former. Det er altså en oplevelse, når det eneste vanddyr man har set IRL i større mængder er vandmænd i Guldborgsund.

Eftersom Elise var faldet i søvn på stranden (hun falder i søvn, hvis hun får lov at sidde/ligge/stå uden at blive talt til i 10 minutter) og Tobias og jeg ikke rigtig syntes vi kunne være bekendt at efterlade hende der blev vores strandtur forlænget med en times solbadning inden vi gik tilbage på skibet for at "gå på opdagelse" inden receptionen klokken 18.

Receptionen var for dem som af- og påmønstrer her på St. Croix samt for nogle lokale VIPper. Denne her reception var en rigtig god mulighed for at "føle de andre på tænderne". Også fordi de alle sammen havde tænderne fremme for at spise alle de snacks der var sat frem.

Vi fik et godt indtryk af en stor del af besætningen, fik hilst på nogle af forskerne og snakket med nogle af journalisterne og de andre formidlingspiloter – både dem som afmønstrer nu og dem vi forhåbentlig kan få et samarbejde med. Og det var én stor positiv oplevelse. Alle var åbne og ville enormt gerne fortælle om det netop de var i gang med.

Klokken er halv tolv nu, jeg har skrevet blog i en halv times tid og har mest af alt lyst til at blive oppe hele natten for at suge endnu mere til mig og skrive det ned. Men det må vente til i morgen, for jeg er temmelig træt.

NO! NO! NO GOOD! WHY IS THE RUM GONE!?

27. marts - 2007

Dagen Nr. 620 melder sig til tjeneste! For det er nemlig mig. Det er det nummer jeg skal huske hver gang jeg går på og fra borde, for da skal flytte en lille pind i en tavle der hænger lige ved siden af landgangsbroen.

Det gjorde jeg også i dag, efter vi havde spist en solid morgenmad. Vi gik nemlig fra borde for at deltage på den tur skibspræsten havde arrangeret her på St. Croix. Der var oprindeligt 12 pladser, som blev udvidet til 18 som igen blev udvidet til omkring fyrre.

Turen gik først til en gammel sukkerrørsplantage – Whim hed den –, hvor vi fik en kort rundvisning inde i det hus, der tidligere blev brugt af plantageejerne. Den rundvisning blev eksekveret af en meget hurtignakkende dame, der virkede som om hun var temmelig ligeglad med, hvor i verden vi befandt os.

Derefter kom vi ud på den omkringliggende grund, hvorpå der var samlet saftpressere fra forskellige perioder. Det var ikke vanvittigt spændende, men den lille mand der viste os rundt var – ligesom alle de andre fra lokalbefolkningen vi har snakket med – enormt flink. Han fortalte os hvordan man laver sukker af sukkerrør. Hvis nogen er interesserede så følger her forklaringen (selvom biproduktet fra sukkerrørssukker produktionen er langt mere interessant): Man tager de her lange sukkerrør som lige er blevet høstet ud i en eller anden mark og kører dem igennem en saftpresse (som ligner sådan en man bruger til at trykke falske penge i. På film forstås...), og ud af saftpressen kommer der, sammen med de maste sukkerrør, sukkerrørssaften. Denne her saft bliver varmet i nogle kar, der får sukkeret til at krystallisere på bunden og melassen (resterne) til at

salmes på toppen. Når denne her melasse så er fjernet og sukkerkrystallerne tørre bliver de rystet, så de bliver til små brune sukkerkrystaller. Når man er nået til dem er man færdig med at lave sukker. God fornøjelse.

Efter sukkerplantagebesøget blev det frokost tid. Frokosten bestod af sandwicher fra et lokalt sandwichhus.

Rom. Drikken, ikke byen. Turens højdepunkt. Caribiens største Romfabrik – Cruzan Rum – ligger her på St. Croix, og på fabrikken måtte vi ikke fotografere med blitz, for det kunne (eftersigende) få rommen til at eksplodere. Den stakkels guide havde det ikke let med en flok enormt kloge hoveder, som undrede sig over, om en nyere blitz mon kunne få noget som helst til at eksplodere?

Men vi fik alligevel lov at se romproduktionen. Desværre fik jeg ikke fat i hele, men jeg ved det var noget med nogle tønder og at man slog på dem med jernrør for at få propperne op. Hvilket jeg synes var lidt sjovt, for logikken "Vi må ikke lyse på rommen, for så eksploderer den, men at slå på den med jernrør og dermed udvikle overhængende fare for at ramme jernbåndende er intet problem" spiller ikke i mit univers. "

Men what-ever. Det er ikke alt der skal forstås her i verden. Hvad jeg til gengæld kunne forstå var da skibsbageren – Beast – forsøgte at stjæle en lastbil med hvad jeg skyder til 6000 liter rårom i tanken (måske til romkugler?).

Efter rundvisning var der mulighed for at smage på de forskellige slags rom, hvilket blev ivrigt benyttet af de tørstige sømænd, der var nødt til at undvære deres øl fra bussen i næsten en time under rundvisningen (det er måske værd at knytte en kommentar hertil: Når sømændene er i havn og ellers har fri suger de virkelig igennem (maritimt udtryk, ækvivalent til at drikke sig i hegnet)).

Man kunne naturligvis også købe ind af rommen til gode priser, hvilket blev benyttet i ligeså høj grad af alle. Turen sluttede med en time i øens største by, Christianssted og herefter var der afgang mod Frederiksted og Vædderen.

Tilbage på Vædderen har jeg brugt aftenen i selskab med besætningen og forskerne, dels med at spille spil og spise aftensmad, men også bare med at udveksle historier (dvs. jeg hører på alt det de har oplevet med åben mund og polypper og prøver at rede ud hvor meget af det jeg skal tage for gode varer). Det er fedt at være ombord på Vædderen.

Hajer spiser kviknudler – og rejer steger bacon

28. marts 2007

Vi stod MEGET tidligt op i dag. Klokkeren 13.30 dansk tid, og altså klokken halv otte her. Karin (vores Roomie) og jeg gik ned sammen med et par andre for at morgenbade. Det var altså en ret lækker start på dagen at blive skyllet en gang. Elise og Tobias kom senere, men Elise var ikke helt sikker på om hun ville i vandet, for hun havde hørt "noget med nogle hajer". Tobias kunne dog berolige hende med, at sådan nogle kun spiser kviknudler.

Man hører i øvrigt mange ting herude, og man er nødt til at huske det hele, hvis man vil være bare nogenlunde orienteret. Det var måske en smule dårligt skrevet. Jeg mener naturligvis at man får mange ting af vide, som tit er ret løst. For eksempel fik jeg så sent som for fem minutter siden af vide, at Tobias havde hørt at en af forskerne havde hørt noget om at der vistnok ville være en gummibådstur en af dagene. Så er det ligesom op til en selv at følge op på det.

Da vi kom tilbage på skibet var klokken 9 og dermed brunch tid. Brunchen blev indtaget i Cafeteriet – de meniges messe – hvor vi spiser. Det klarede de også til UG med kryds og slange (jeg tror nok det betyder super duper – det er i hvert fald betydningen det er anvendt i).

Under morgenmaden fik vi vores hidtil bedste idé (hvis jeg skal sige det): En videorundvisning på Vædderen, som gerne skulle kunne nydes i aften (vores aften, Danmarks klokken fire). Da vi var færdige med vores morgenmad fattede vi videokameraet og begyndte at filme vores rundtur.

Under rundturen mødte vi Niels J. Olesen, ham som forsker i immunsystemets oprindelse ved at undersøge fisk. Han spurgte om vi ville med ud og svømme lidt senere, for han ville finde ud af, hvor det var bedst at fiske. På rockstar måden. Hans plan var nemlig at skyde dem med en harpun.

Så vi gik ned og hentede badetøj, da vi var færdige med at filme og rendte ved samme lejlighed ind i Søren, som skriver Ph.D. i bjørnedyrers geografiske variation. Nu tænker nogle måske (og det er dem, som ikke har læst Tobias blog fra i går) at bjørne er der da ikke mange af i Caraibien, men jo. Rent faktisk er det svært at finde en godt sted at hoppe i vandet herude omkring molen, for vandet er simpelthen så fyldt med bjørne i alle mulige farver – hvide, brune og sorte, men også den specielle caraibiske regnbuebjørn er at finde i vandet omkring Vædderen. Bjørnene er meget

glade for madaffald fra skibet, men holder mere af sodavandsis (læs eventuelt Tobias' blog fra i går for en længere udredning omkring bjørnedyr).

Desuagtet kom vi ud og bade, og fik set på en hel masse fisk ude omkring et par dele af en gammel mole, der står i nærheden. Det var herude omkring, jeg gjorde den underlige observation, at rejer steger bacon. Den var den korte forklaring.

Den lange (for rejer steger i virkeligheden slet ikke bacon): Forskningslederen på "lyd i oceanerne" testede sit udsyr fra molen da jeg kom gående forbi og blev nysgerrig. Han fortalte mig (som nogle nok har fornemmet) at han testede sit udstyr, og at han lyttede efter "Snapping Shrimps". En bestemt slags rejer, som – for at skræmme rovdyr og bedøve bytter – slår deres kæber meget hurtig sammen. Det får vandet til at bevæge sig så hurtigt så trykket falder, og når trykket falder gør kogepunktet det samme. Vandet begynder simpelthen at koge, så der dannes bobler i det. Når de her bobler kollapser stiger temperaturen til 5000 grader celsius og der udvikles et knald. Når der så er mange rejer, der laver Danske Bank finten (gør det de er bedst til), lyder det som om nogen steger bacon (eller pølser i nærheden).

Pludselig var klokken lige ved at være fire og klokken 1600 var der sikkerhedsbriefing for de nyankomne, inkl. rundtur. Jeg blev heldigvis clearret og nu er vi sejlet. Det er ved at være en time siden. Jeg må indrømme det var en mærkelig fornemmelse at se kajen langsomt forsvinde fra siden af skibet – en mystisk blanding spænding, nervøsitet og absolut frygt for turen der kommer; for alle de ting der kan finde på at gå galt. Og det er ikke småting der kan ske på sådan en tur. Ikke inde i mit hoved i hvert fald.

Men nu er vi af sted og softice maskinen er åben. Vi har sejlet omkring en time, og civilisterne er allerede blev talt to gange – man får lidt på fornemmelsen, at militærfolkene ikke rigtig stoler på os. Desværre nåede Hightower (en af de flinke folk nede fra maskinen, som i øvrigt danner et umage par med Småsteen) ikke at se nogle af de slaver han havde hørt så meget om skulle være på U.S. Virgin Island. De samme øer, som alle på skibet (og nogle af dem der stod på kajen for at sige farvel måske også) lader til at føle et hvis ejerskab over og som vi lige har lagt fra.

Med kurs mod Sagassohavet og forhåbentlig den første ål, der nogensinde er fanget i Atlanterhavet.

NAUTISK USTABILITET

29. marts - 2007

Så skete det. Vi havde sejlet lige knap tolv timer da jeg stod op for at spise morgenmad. Det gik fint nok, bortset fra jeg var en smule træt. Derefter var der pressebriefing. Den bliver holdt af NK (næstkommanderende), kaptajnen og Bente Lomstein, som er togtleder på ben 17 og 18 (læs: boss over alle, som ikke er militær).

Efter pressebriefing blev der begået justitsmord. Mod mig. Dommen lød på tømmermænd og jeg var anklaget for en druktur, jeg muligvis har begået, men bestemt ikke sådan så dommen først skal eksekveres nu. Jeg synes det er uretfærdigt.

Straffen blev som følger: Jeg har sovet det meste af dagen, indtil frokosttid hvor jeg gik ned og spiste. Den karrykål der var til frokost så jeg igen en halv times tid efter på vej ud over rælingen. Efter den tur fandt jeg, at det var på tide at tage skrappe midler i brug. Jeg gik ned i messen for at spise en søsygepille og noget rugbrød, og lagde kursen mod vores lukaf for at sove, indtil pillen begyndte at virke. Det fik den ikke meget tid til, for jeg dumpede den i toilettet sammen med brugt vand og rugbrød. En tur til i messen efter en ny pille og ind for at sove – hvilket rent faktisk lykkedes.

Jeg stod først op da klokken var lidt i seks og den stod på aftenskaftning. Der var suppe og fisk og kartofler og sovs, og jeg håber virkelig ikke på at komme til at hilse på det igen.

Efter maden var der foredrag i hangaren – en tilsyneladende tilbagevendende begivenhed, denne gang afholdt af pressefolkene, som fortalte hvem de var, hvad de lavede og håbede på at lave. Lige nu holder computernørderne – Thomas fra JP, Elise, Tobias og jeg selv og nogle gange andre – vores aftensession med blogging, for nogles vedkommende arbejde og for andres lektier.

På morgenmødet i morges fik vi i øvrigt en grundig introduktion til åle projektet: Det helt store projekt på dette her togtben. Jeg vil efter bedste evne nedenfor give en kort, men forhåbentlig fyldestgørende introduktion til projektet.

Det helt store håb er at fange en europæisk ål – om den er død, levende eller i fundet i bugen af en rovfisk er egentlig lige meget. Man har aldrig fanget en europæisk ål i Atlanterhavet før, trods ihærdige forsøg. Med en europæisk ål vil man nemlig være i stand til at be- og afkræfte mange af de teorier der findes om netop den åleart. Den er ved at uddø, og det vil man selvfølgelig gøre alt

for undgå, for det er en yndet spise verden over. Man ved ikke særlig meget om den, ud over at det bor i europæiske søer og vandløb og at den gyder i Sargassohavet – et område på størrelse med Frankrig, som vi snart befinder os i. Rejsen fra Sargassohavet og til Europa og tilbage igen ved man ikke meget om, og det er spørgsmål omkring denne rejse man håber at få opklaret.

Eftersom jeg ikke synes jeg har gjort mig fortjent til mere tømmermændsagtig tilstand håber jeg på nåde fra der højere magter og regner med at sove knap så meget i morgen.

Ingenting

30. marts 2007

Jeg er ved at finde ind i en rutine nu. En rutine, hvor jeg ikke har nogle forpligtelser, og jeg bare kan gøre hvad jeg har lyst til. Jeg har en mistanke om, at jeg bliver vanvittig af det inden vi når til Boston, men lige nu er det lækkert. Hør selv:

Op klokken 740 for at være klar til morgenskafning 5 minutter senere. Så ned for at løbe en tur, i bad og til pressebriefing. Her fortalte Jørgen, som er pensioneret zoolog, 75 år gammel og med mellem 200 og 250 nyopdagede arter på CV'et, om hvad han lavede om bord, og om hvad han tidligere har lavet.

Det med det tidligere indebar at være med til at fiske efter de famøse ål 2 gange tidligere her i Sargassohavet, at deltage på mellem 15 og 20 forskningsture af forskellig længde og skrive nogle meget kloge bøger om fisk. Han er helt vildt rar at snakke med og ved alt om fisk. Mere end hende nede fra Anne's Fisk på Slotsbryggen i Nykøbing Falster.

Det han går og laver nu er at hjælpe til inde på zoologisk museum og ellers være en af verdens mest anerkendte autoriteter inden for dybhavsfisk.

Ellers er dagen gået med at pynte Sarah Bernard kager, som bageren (der hedder Jacob) lavede sammen med Anette fra EMU og en af pigeforskerne – Anette og Jacob kørte Sarah Bernard creme på makronerne, pigeforskeren (som jeg er nødt til at finde ud af hvad hedder, for alle ved efterhånden hvad jeg hedder) smurte chokolade på og jeg krymlede (og JO! Det kan man sagtens sige på dansk!).

Efter krympling af kager hjalp jeg Elise og Henning (det vil igen sige jeg ikke lavede andet end at hive lidt og skubbe lidt) med at lave "badebassin" på et af de udendørs dæk. En træramme, en presenning og en surring – tada! Et badebassin.

Jeg har lige været til foredrag, og er snart på vej i seng, for jeg skal tidligt op i morgen for at følge med i hvad bageren laver – hvis jeg ikke bliver smidt ud af køkkenet, for så går jeg i seng igen.

I øvrigt: Hvis jeg kan tage mig sammen til det vil jeg hver dag poste et referat af dagens foredrag, hvis jeg ellers synes det er spændende og forståeligt. Hermed det første (som ikke behøver at blive læst):

Aftenens foredrag var ved en der hedder Torkil og jeg blev noget klogere i dag. I store træk handlede det om hvordan vejret påvirker antallet af fisk. Det var selvfølgelig ikke så simpelt.

Vandlopper er et meget vigtigt led i fødekæden, fordi de transformerer de første led, som er algerne der omdanner sollys og næringssalte til materiale vha. fotosyntese, til kød, som de senere led i fødekæden kan få glæde af.

Når vandet veksler meget – når top og bund bliver blandet meget – er der mange næringssalte til algerne, hvilket igen giver meget næring til dyreplankton, f.eks. vandlopper. Når vandlopperne kan vokse sig store og fede på alger er der selvfølgelig meget mad til fiskene.

I øvrigt er de mange næringssalte selvforstærkende, for når vandlopperne er "færdige med algemaden" (altså skider) er det blandt andet næringssalte der kommer ud i den anden ende. Synker til ned til bundvandet, som senere kommer op og systemet fortsætter, når dette bundvand igen kommer op. Vandlopperne bruger altså deres egen affald som gødning til det de senere skal spise, ligesom vi selv kunne gøre det. Hvis vi var enormt klamme.

Når vandet ikke veksler så meget kommer næringssaltene selvfølgelig ikke op til algerne, som ikke bliver så store, hvilket resulterer i, at vandlopperne ikke bliver særlig store og der er ikke så meget mad til fiskene.

Vejret har indvirkning på hvordan og hvor meget top og bundlag i vandet skifter. Fx er der ved Afrikas sydkyst en stor udskiftning. Det er der fordi en stærk vind kontinuerligt blæser ud fra kontinentet og blæser overflade vandet "væk" så at sige. Når det sker skal det vand selvfølgelig erstattes af noget andet og eftersom vinden har presset overfladevandet væk kommer vandet fra bunden, som er fyldt med næringssalte, op til algerne.

Derimod er der ud for Australien ikke særlig meget udskiftning i vandet, fordi solen banker ned hele dagen og dermed varmer overfladevandet op til omkring 30 G°. Længere nede er der kun omkring

12 grader varmt og fordi der er så meget forskel bliver det ikke blandet af sig selv. Vind er der heller ikke meget af, så overflade og bundvand bliver aldrig blandet, og næringssaltene når ikke op til algerne.

Så vejret påvirker altså hvor mange fisk der er i vandet.

MORGENSTUND HAR GULD I MUND. OG WIENERBRØD

31. marts - 2007

Jeg stod tidligt op i dag. Rigtig tidligt. Klokkeren 0800. Dansk tid. Det er klokken 0200 herovre! Det er altså forbandet tidligt at stå op, når man plejer at stå op klokken 0740.

Jeg stod selvfølgelig ikke så tidligt op for sjov. Eller... Det var nu ret sjovt. For jeg tog med bageren på natarbejde. Jeg havde nemlig hørt rygter om at der var wienerbrød på menuen. Så klokken 2 blev jeg vækket af min telefon, fattede et videokamera (for vi skal jo lave noget video til hjemmesiden) og traskede den lange vej – omkring 20 meter – ned til kabyssen. Her var Jacob allerede mere eller mindre i gang og undrede sig forståeligt nok over hvad et af de fjollede skolebørn lavede oppe klokken på daværende – stadig alt for tidlige – tidspunkt.

Jeg fik både lov at filme og komme fingrene i kagendejen. 4 timer, 30 minutter, 9 franskbrød, 12 snegle, 20 overskårne, lige så mange spandauere, 15 minutters video, 40 stykker morgenbrød og et par flutes senere gik jeg i seng igen for at sove indtil pressemødet klokken 0930. Jeg fik dog ikke lov at sove så forfærdelig meget, for pludselig begyndte broen at praje (dvs. kalde over skibets dertil indrettede anlæg) om at en båd var nødstedt og havde brug for hjælp. Inden Vædderen dog nåede at gøre mere indløb en anden melding om at skibet havde fået hjælp, og Vædderens rutiner fik lov at fortsætte.

Indtil næste gang der blev prajet. Denne gang var det alvor, forskningen der var påbegyndt blev indstillet, Bic-Mic nettet trukket op af vandet og kursen sat mod den position der blev opgivet af US Coastguard i Puerto Rico.

2,5 time senere nåede vi det lille skib, som jeg er glad for jeg ikke var ombord på. Ikke så meget fordi de var løbet tør for olie, men mere fordi det blev kastet rundt af bølgerne som en håndbold af kvindelandsholdet. Der har i det. Mit hidtil dårligste sproglige billede. Det jeg egentlig prøvede at sige var: Det rokkede lidt mere end min mave kunne have holdt til. Dertil var det besat (dem som er besætningen på et skib må have besat det, ik'?) af polakker, som havde købt det af en østriger i USA. Et meget internationalt skib egentlig.

De tre fra besætningen (Vædderens red.), der var derovre i gummibåd for at fikse deres motorproblemer så eftersigende heller ikke så godt ud i hovedet bagefter.

Men de fik klaret problemerne og Vædderen har siden lidt over middag været på rette kurs.

Jeg fik lidt af dagen til at gå med at lege Houdini (dvs. jeg sov, så de andre kunne ikke finde mig), i filmfremvisningsrummet hvor det gynger mindst.

Jeg fik også lavet lidt lektier, har besøgt containeren hvor der bliver målt kviksølv og smuttede derefter til aftenskaftning.

Aftenens foredrag var med en gut der hedder Søren. Det er ham, som studerer bjørnedyr. Det gik i aften op for mig, at bjørnedyr ikke er rigtige bjørne, men små dyr (mellem 0,2 og 1,5 mm), der ligner vingummibamser med otte ben. De bor stort set alle steder hvor der enten er vand hele tiden eller vand nogen gange, og Søren er i gang med at Ph.D. om deres geografiske variation.

Bjørnedyrenes specielle evne er at de kan overleve ret meget i en speciel dvaletilstand, hvor deres stofskifte går fuldstændig i stå. Hvis vores stofskifte gik fuldkommen i stå ville vi dø, og den tilstand bjørnedyrene befinder sig i minder da også ret meget om død. Bortset altså fra at de kan vække sig selv igen.

Det smarte ved den tilstand de bringer sig selv i er, at de kan overleve temperaturer ned til -270 g° og op til 70 g på den anden side af nul. De kan også overleve 9 år i denne her tilstand uden mad, overleve diverse gifte og alt muligt andet.

I morgen skal jeg have redigeret min bagervideo og til foredrag ved en der hedder Peter. Han er lektor og forsker herude i lyd under vand. Altså hvordan dyr (mest pukkelhvaler) bruger lyd til at kommunikere og jage. Det tror jeg bliver ret spændende.

DESILLUSIONERET

1. april - 2007

Morgenmad som sædvanlig klokken 0745. I dag nåede jeg kun slutningen af det ellers så obligatoriske pressemøde, for jeg var ude på agterdækket for at fiske. Da kom jeg i tanke om hvorfor det er så længe siden jeg sidst har fisket. Det er ubeskriveligt upassende til mit sindelag (læs: kedeligt, iflg. mig). Så jeg gider ikke engang prøve. At beskrive det altså.

Ellers er dagen gået med frokost (frankfurtere), sol- og vandbadning og aftensmad – flæskesteg. Det med sol- og vandbadningen er jeg – for læsernes underholdning og min troværdigheds skyld – nødt til at berette om. Når man ligger på agterdækket (også selvom der ikke bliver bedrevet forskning) og soler sig er man på ingen må fredet. Og slet ikke når man er skoleelev. Så Anette – hende der er med fra EMU – og en anden gut, der laver noget søopmåling, fandt brandslangen frem og spulede den stakkels skoleelev der lå der. Den skoleelev var ærgerligt nok mig.

I øvrigt har jeg også styret skibet i dag. Hvilket ikke rigtig var den oplevelse jeg havde forestillet mig. For i mit hoved foregår styringen af et skib med et stort ror af lakeret træ – IKKE med 417 knapper og tre plastichåndtag. Det er dem der bygger "Vædderskibe" tilsyneladende uenige i, for det er sådan man styrer Vædderen. Peter Andersson, som var på vagt da jeg kom op på broen, fortalte mig om alle håndtag og de fleste af knapperne. Som min sædvane er mente jeg også her, at jeg havde styr på tingene. Da jeg i en frisk tone nævnte at "nu kan jeg da vist sagtens styre sådan et skiv" trak Peter i den helt stramme maske og sagde "Nej. Det kan du faktisk ikke". Tørrere end tørmælk. Så var det ligesom på plads.

Aftenens foredrag var med Peter Pedersen som forsker i havdyrs kommunikation vha. lyd. Det projekt skal jeg helt klart have uddybet noget mere, så i aften vil jeg nøjes med det sjoveste fra foredraget: Kaskelothvaler har en næse, der kan optage op mod $\frac{1}{4}$ af deres kropsvægt. Deres næse kan med andre veje op i mod 15 tons. Det andet højdepunkt var da Peter fortalte om hvordan de samme hvaler skyder sig selv i hovedet med lyd ind gennem denne her kolossale næse, og denne her lyd reflekteres af noget inde i næsen, så der bliver skudt en "stråle af lyd" ud gennem næsen. Forklaring følger, det var bare sjovt at hvalerne skyder sig selv i bolden.

Efter foredraget satte jeg mig ned i mandskabsbaren, hvor aftenens film lige var gået i gang. "Flådens friske fyre". Ja. DEN "Flådens friske fyre", med Dirch Passer og Ove Sprogø og som alle på skibet har set mindst fire gange, den faste besætning endnu flere. Alligevel griner alle stadig af den. Det er sejt.

Jeg har lige fået at vide at morgenen for mig bringer gummibådstur klokken halv syv og to timer frem. Så jeg må hellere se at komme i seng.

Gummivåd

2. april 2007

Jeg stod alt for tidligt op i dag. Det har jeg startet blogs med før. I dag passer det. Ligesom det selvfølgelig har gjort alle de andre dage.

Grunden til denne al for tidlige opstandelse var – hvilket jeg vist kort nævnte i går – at jeg skulle ud og sejle i gummibåd ved halv syv tiden. Det var på alle måder en dårlig plan – jeg nævner i flæng: Søsyege, forsinkelser og træthed.

Da jeg stod op fik jeg af vide, at turen var omkring en time forsinket. Hvilket senere skulle blive til to timer. Der blev senere igen tilføjet endnu et par minutter til forsinkelsen. Gummibåden blev sat i vandet klokken 0930.

Da vi endelig var startet gik det fint. Jeg sad i den seje stol – den stol, hvor man styrer. Det gjorde jeg 10 minutters tid, indtil vi skulle fange noget tang. Det er sværere end man lige skulle tro vil jeg gerne lige have lov at påpege. For man skal nemlig sejle stille og roligt hen til (og styre rigtigt samtidig, det er ikke bare noget med speederen), fiske det stille og roligt op med et stort net og sejle stille og roligt videre. Alligevel kunne jeg ikke finde ud af det.

Da jeg så ikke havde den fornemme opgave at koncentrere mig om mere satte jeg mig om bag i båden og blev stille og roligt søsyg. Så søsyg så jeg omkring 25 minutter inden vi blev hevet op på skibet igen måtte ofre min morgenmad ud over rælingen på gummibåden. Men sådan kan det gå, når man nægter at gå med søsygeplaster, fordi Kir – en af dameforskerne – kalder alle mændene med søsygeplaster for "Bandageboys" – plasterdrengene – og sådan en nægter jeg ganske enkelt at være.

Det lykkedes mig i øvrigt også (tro det eller lad være) at falde i søvn ude i gummibåden. Det var det med trætheden som blev opbygget fra klokken seks da jeg stod op til halv ti da vi sejlede.

Men det var på sin vis også en god plan med den gummibåd, for jeg fik som nævnt lov at styre den. Jeg havde seks-syv menneskers liv i mine hænder! Jeg er ikke helt sikker på hvor mange vi var... Alligevel forestiller jeg mig at jeg var hersker over vores alles liv og død og at jeg gennemførte missionen med fuld bravur og hornudblæsning.

Ellers er dagen igen i dag gået med at lave så lidt som overhovedet muligt, lave lidt lektier, spise noget mad og gå til foredrag. Og i øvrigt spise brunsviger, for Jørgen Nielsen har haft fødselsdag i dag. Jørgen Nielsen er ham fiskeeksperten jeg skrev om den anden dag. Han er ældste menneske

på Vædderen lige i øjeblikket. Han fyldte 75 i dag, og den første fødselsdagsgave var den smarte hat han har på, på billedet herunder. Håret er hans eget.

I aften var der foredrag med Niels Jørgen Olesen – ham som forsker i Immunsystemets oprindelse. Det han fortalte om i aften var ikke så meget immunsystem, men mere forskellige sygdomme hos ål. Han fortalte om hvordan de forskellige sygdomme spredte sig mellem ålene, og fortalte i den forbindelse at mange af de sygdomme der i Europa og Amerika enten svækker eller dræber ålene er importeret med ål fra Asien, der har været brugt som madding og til forskellige andre formål.

Grunden til at kigge på åls sygdomme er selvfølgelig for at undersøge om sygdomme har indvirkning på den drastiske tilbagegang ålebestanden har oplevet de seneste 20 år. En tilbagegang på – hold godt fast – 99 %. Der er 1 % ål tilbage af hvad der for 20 år siden (det har de fleste nok regnet ud, eftersom $100-99 = 1$, det var mere for at understrege at der ikke var tale om en skrivefejl).

Niels sluttede med at konkludere at det var svært at sige noget fast om, om sygdomme har indflydelse på ålebestanden, men at sygdomme nok har noget med det at gøre.

I morgen vil jeg forsøge at bedrive noget seriøs forskning. Jeg skal have snakket med Kir fra Roseobacter bakterie projektet, med ham fra kviksølvprojektet og så skal Tobias og jeg optage noget video med nogle bjørnedyr, så vi også kan få en forskningsvideo på siden.

Men nødvendigt

3. april 2007

Morgenmødet var præget af NK – Næst Kommanderende. Det plejer det nu at være, for det er ham der styrer slagets gang. I dag var han i godt humør, for han havde - citat NK: "Sovet som en stud og føler mig i topform!".

Når NK er i topform skal man ikke føle sig sikker, for han skyder på alt hvad der bevæger sig. Således havde han svinet fire inden morgenmødet, to forskere fik en reprimande om at klappe i mens der var møde og Lars From fra JP blev også sat på plads sidst på mødet.

Da de to forskere sagde, at de ikke vidste vi holdt møde, fik de en sydende sarkastisk kommentar om at "nej, vi holder ikke møde, vi sidder her bare for sjov". NK var i topform i morges.

Provokerende, men nødvendigt for at Næstkommanderende ikke bliver et dumt svin for alvor, ligesom ham i "Flådens Friske Fyre". Den film bliver fra nu af min altoverskyggende referenceramme.

På morgenmødet fik vi af vide hvor meget tid vi egentlig har i Boston når vi kommer dertil. Vi kommer dertil onsdag morgen i næste uge, klokke 0800 og sejler igen lørdag aften klokken 1900. Sådan er det.

Efter morgenmødet gik jeg ned i kabyssen for at se om der skete noget spændende. Jacob fortalte at det gjorde der først efter frokost, så jeg gik op i officersmessen, hvor vi har flyttet vores aftenarbejdssessioner op, for at lave nogle lektier. Kedeligt, men nødvendigt.

Efter lektierne havde jeg stadig lidt tid til der var frokost, så jeg tog et spil kort frem og irriterede Henning oppe på broen, og underholdt alle andre der havde tid til at kigge på det. Sjovt, og nødvendigt på sådan et skib her.

Efter frokost gik jeg ned i køkkenet igen for at hjælpe Jacob med at lave lagkager. Der har nemlig været fødselsdag igen i dag. I forbindelse med lagkagefremstillingen lærte jeg at lave marcipanroser og sådan nogle marcipankrøller. Meget tuset, men nødvendigt.

Midt i lagkagenmagelsen blev der prajet hvalrulle. En hval var stødt ind i båden og alle skulle mønstre i hangaren for at få af vide hvad de skulle gøre i den massive operation det er at få rullet en hval væk fra båden. Når en hval – eller et hvilket som helst andet større dyr – støder ind i et skib som Vædderen skabes der nemlig en slags vakuumeffekt, der simpelthen suger dyret fast til skibet og gør det umuligt at sejle mere end 2-3 knob i timen (det vil sige mellem cirka 3,5 og 5,5 km/t). Det er en forbandet konstruktionsfejl, der gør Vædderen og dens klassekammerater (skibe med samme klassifikation som Vædderen) utrolig uegnede til hvalsafari. Men det er selvfølgelig heller ikke det de er bygget til.

Ellers også er hvalrulle bare endnu et tåbeligt maritimt udtryk, der betyder at man kan se hvaler hvis man får bagdelen med sig og kommer op på dækket i en hvis fart. Der var selvfølgelig mange, der gerne ville se hvaler. Så i løbet af to minutter stod der tyve mennesker på dækket og glanede ud over styrbord ræling efter en flok hvaler som med største sandsynlighed aldrig har eksisteret. Vi så dem i hvert fald ikke, og som Læseren nok kan fornemme er jeg en smule bitter.

Den bitterhed var det svært at bevare for der var lagkage i cafeteriet. Den var så fantastisk god, så jeg var nødt til at spise et stykke. Fedende, men nødvendigt.

Aftenens foredrag var med en af bosserne fra åleprojektet – Michael hedder han. Jeg må nok indrømme han fik klarlagt nogle ting. Som jeg selvfølgelig vil prøve at referere.

Det er den europæiske ål (*anguilla anguilla*) der bliver undersøgt. Den er nært beslægtet med den amerikanske ål, og de to laver hybrider en gang imellem – dvs. de parer sig med hinanden. Alle hybriderne bor dog på Island (og det er ikke engang løgn). Ålene gyder - lægger deres æg - i Sargassohavet, hvorefter de nok dør.

De nye åls liv starter altså og i Sargasso havet. Når de er klækket og er vokset til en hvis størrelse følger de Golfstrømmen til Europas og Nordafrikas kyster, hvor de vokser sig tykke og fede indtil de selv skal til Sargassohavet for at morere og farere (mor og far lavet om til udsagnsord. Læs: Kopulere og lægge æg).

Nu kommer de imidlertid kun 1 % europæiske ål fra Sargassohavet til Europa og Nordafrika. Det er med andre ord ikke hele bestanden der faldet 99 %, som jeg skrev i går.

For at finde ud af hvad der er skyld i denne massive tilbagegang undersøger åleprojektet på Galathea Ekspeditionen følgende:

- Ved hvilken dybde og ad hvilken rute vandrer ålene til Sargassohavet?
- Hvorfor vandrer ålen 5000 km til Sargassohavet for at gyde der? Hvilke forhold finder ålen her, som den ikke finder andre steder?
- Findes der én eller flere genetisk forskellige bestande af ål?
- Hvis vi fanger voksne ål, har de så færre eller ingen parasitter og lavere indhold af f.eks. PCB end ål i Europa? Parasitter og miljøgifte kunne forklare tilbagegang.
- Hvorledes er ålelarverne fordelt i forhold til temperatur, saltholdighed, strømme?
- Kan klimaændringer og ændringer af havstrømme forklare tilbagegangen?

Det gøres med mange forskellige metoder, men rigtig mange svar ville det give, hvis man kunne fange denne her famøse ål.

Åleprojektet har lejet en kommerciel canadisk trawler, der kan trække et net med en åbning på 20 x 120 meter, der forhåbentlig kan fange en af de her famøse slange fisk.

Nu vil jeg gå over for at se aftenens film – The Aviator – og så ellers gå i seng og glæde mig til at finde ud af hvad jeg skal lave i morgen. For det bliver bestemt ikke kedeligt. Nærmere nødvendigt...

MASKINEN!

4. april 2007

Jeg gik sent i seng i går, for jeg var nødt til at se "The Aviator" færdig. Filmen om Howard Hughes med en flødebolle i hovedrollen – ham flødebollen der synker til sidst i Titanic.

Derfor var det min plan at stå op så jeg kunne nå pressemødet. Det lykkedes også, med hjælp fra Tobias. Der vækkede mig 0929. Når klokken er 0929 er der kun ét minut til klokken den er 0930. Når klokken er 0930 begynder pressemødet. Med andre ord var jeg hurtigt i tøjet her til morgen.

Under morgenmødet kom jeg i panisk tanke om at jeg vist nok havde fået lovet noget med at trylle i dag. Jeg kiggede mig hurtigt om i lokalet efter udveje for at komme ned til mit lukaf og hente nogle kort. Jeg fandt ingen. Jeg var spærret inde! En flok rovdyr ville, så snart NK fik øjenkontakt med mig, kaste sig over mig og lynche mig som en høne blandt ræve, som en christianit blandt Hells Angels, som en forsker blandt journalister. Da var det jeg, ligesom per refleks, klappede mig på lommerne. Noget firkantet og hårdt åbenbare sig i min venstre lomme (også i den højre, men det vidste jeg var et kamera).

Jeg rakte straks ned i lommen på mine opsmøgede cowboybukser og mine fingre greb om – Et spil kort! Dagen, mit rygte og mit liv var reddet.

Da NK fik øje på mig og kom i tanke om hvad han havde fået mig til at love bredte et satanisk smil sig over hele hans store ansigt. Jeg krympede mig, kiggede ned på mine hænder og fortvivlede. Flokken omkring mig var for skræmmende. Jeg kunne ikke.

Netop da skinnede en solstråle fra det lille køje oppe til højre for mig, forbi mine cowboybuksklædte lår og ned på kortene, der lå i deres æske ved siden af mig. Det var nærmest som en slags tegn fra noget vi ikke forstår og ikke er herskere over.

Pludselig fik jeg livsmodet tilbage. Jeg afmonterede elastikkerne fra den slidte æske, tog kortene ud og begyndte min fortælling.

I fire lange minutter sad de helt stille og lyttede mens jeg med hjælp fra kortene og rystende hænder minutløst fremførte verdens mest elegante krostuefortælling. Da de sidste ord ("Og sådan er det") var løbet over mine læber satte jeg mig stille og roligt ned igen, velvidende at jeg havde plantet et mirakel i sindet på mine undrende tilskuere. Succesen må da også have givet genlyd helt ned i motorrummet, for klapsalverne fra de i sofaerne forsamlede ville ingen ende tage.

Det gjorde de selvfølgelig alligevel, og da morgenmødet var slut gik Tobias og jeg ned i kontrolrummet for at se om Steen eller Hightower fra T-div var der. Steen (til tider Småsteen, det kommer lidt an på hvor fuld den resterende besætning er) var dernede, og efter tidligere aftale gik vi i gang med rundturen i maskine. Den rundtur startede (sjovt nok, for det var der jeg sagde vi fandt Steen) i kontrolrummet. I kontrolrummet viste Steen os hvordan man via et par skærme kunne overskue alle de systemer der hører under Teknisk Division. Disse indebærer selvfølgelig fremdriftssystemet med de tre hovedmotorer og disses gear, det elektriske system og motorerne der laver strøm hertil. Men teknisk division har også ansvaret for brandslukningssystemet, incineratoren (et indendørs bål, hvor der bliver brændt skral af) og lortesystemet (pardon).

Efter skærmkiggeriet i kontrolrummet kom vi til det sjove – MASKINERNE. De tre hovedmotorer er Man/B&W med 7000 hestekræfter, tolv cylindre og op mod 560 o/min hver. Sådan der. Dertil kan der kobles en generator på gearsystemet, der laver strøm til hele skibet.

Mest økonomisk – i forhold til farten – er det, hvis skibet sejler på to af hovedmotorerne, med generatoren tilkoblet og konstante omdrejninger. Så gøres der omkring 15 knob i timen, og man bruger omkring 900 liter olie i timen – det vil sige mellem 21 og 22 tons i døgnet.

Mindst økonomisk er med alle tre hovedmotorer koblet ind, ingen generator og variable omdrejninger på skruen. Så gøres der op mod 20 knob og der bruges 50 tons olie i døgnet, plus det olie man bruger på at drive det nødvendige antal hjælpemotorer, som udelukkende laver strøm, og som hver bruger cirka 60 liter olie i timen.

Men det kan være nødvendigt med de ekstra knob – fx den dag vi var på polakjagt. Så bliver menneskeliv selvfølgelig prioriteret højere end økonomisk sejlads, og alt bliver sat ind for at finde de nødstedte hurtigst muligt.

Ud over de tre hovedmotorer og de tre hjælpemotorer har skibet tre motorer mere, der er værd at nævne:

- Bovthrusteren: En skrue der sidder på tværs i stævnen på skibet, hvilket gør at stævnen kan skubbes fra side til side. Det er praktisk med denne ekstra manøvre mulighed, når man skal lægge til. Siger de kloge.
- Startmotoren: Er en motor der laver luft til at starte hovedmotorerne. Det lufttryk denne motor frembringer bruges til at skubbe stemplerne i hovedmotorerne i gang.
- Azimuthen: Det sjoveste navn til sidst. Azimuthen bliver beskrevet som "en gigantisk påhængsmotor, der kan sænkes ned midtskibs". Skruen fra denne "påhængsmotor" ryger

omkring fem meter ned i vandet, og man kan sejle hele skibet på den, inklusive styring. Azimuthen kan nemlig dreje 360° rundt. På mindre skibe er denne Azimuth perfekt integreret med bovthruster og hovedmotorer, og de er enormt manøvreedygtige. Det er den ikke her, så her er den blot endnu et nødsystem.

Der er der i øvrigt mange af her om bord. Nødsystemer altså. Hvis noget går i stykker er der (næsten) altid noget andet, der kan erstatte det. Det er jo ret betryggende.

Aftenens foredrag var om ål. Igen. Denne gang larvernes forbindelse med fronterne mellem varmt og koldt vand. Meget langhåret og temmelig uforståeligt. Beklager.

SKÆRTORS DAG

5. april - 2007

Under dagens morgenmøde meldte NK at der senere på dagen – til alles forargelse – ville blive baderulle. En baderulle er en ordre enten Chefen (på skibe må man ikke sige Kaptajnen. Det er chefen) eller Næstkommanderende kan give, når han synes de ombordværende simpelthen lugter for meget. Så har alle 100 mand på skibet pligt til at gå i bad inden tre timer, ellers bliver de spulet med en af brandslangerne.

Eller også er baderulle en af de mest fantastiske ting der kan ske når barometeret viser "varmt". Så stoppes skibet og man får lov at bade.

Da NK og Bente Lomstein var færdige med deres briefinger nåede Maria, som er Ph.D. studerende kun lige at begynde sin fremlæggelse inden Malene (specialestuderende) kom styrtende ind i officersmessen for at fortælle, at der var spottet hvaler agter for skibet. Der var selvfølgelig ingen hvaler. Hvis man vil se dem er man tilsyneladende nødt til at gøre det selv. Heldigvis havde Onkel Henning (kalder Jens ham) fuldt overblik over situation oppe fra en af forskercontainerne. (Forskercontainer = en beholder til forskere, når de bliver for meget).

Morgenmødet løb ud i sandet, så jeg lagde mig op på hangaren, op i solen. Da jeg blev træt af det gik jeg ned for at spise frokost. Det viste sig at klokken kun var halv elleve, så jeg besluttede at vente lidt. Der bliver alligevel ikke serveret frokost før klokken 1200.

Det er påske. Der har været gudstjeneste. Jeg tænkte at jeg ville gå derved, for selvom jeg ikke er en særlig hyppig kirkegænger kunne det da ikke blive andet end en oplevelse med sådan en gudstjeneste til søs. Desuden: Man får point (hos Gud) for at prøve, har jeg hørt.

Det var en gudstjeneste lige efter mit hoved. En halv time, tre salmer, behagelige stole og portvin og chilenske vanillekiks til altergangen. Sådan skal det bare gøres.

At Peters (skibspræsten og Elises kortspillerven) prædiken oven i købet var til at forstå (i modsætning til mange landpræsters) gjorde heller ikke sagerne dårligere.

Jeg kan oven i købet huske hvad skærtorsdag går ud på: Det var den dag, da Jesus holdt den allerførste nadver. Med andre ord den første gang han delte brød og vin ud som sit legeme og blod, og i øvrigt informerede sine kumpaner (og det kan man godt erstatte disciple med ifølge Words synonymordbog) om at en af dem ville forråde ham. Den gjorde indtryk den gudstjeneste.

Efter gudstjenesten stod den på lidt lektier, indtil der blev præjet "falderebet i vandet på styrbord side". Det fattede jeg ikke en bønne af, men der var heldigvis nogen i kondirummet lige ved siden af, der kunne fortælle mig hvad det betød. Det skulle åbenbart tolkes som "baderulle om lidt". Så i badetøjet med mig, og op på dækket. Et kvarter for tidligt. At falderebet var i vandet betød åbenbart bare, at de var begyndt at gøre klar til denne her famøse baderulle. Et kvarter senere råbte NK "Værs'go og hop". Det gjorde jeg så. Ud over rælingen på hovedet ned i det 5.8 kilometer dybe vand. Det er svært at forestille sig, at der er 5800 meter vand nede under, når man bare ligger der og plasker rundt, som om det var Marielyst om sommeren.

Inden baderullens start var jeg ret opsat på at skulle hoppe i oppe fra broen. Den opsættelse blev nedsat da jeg kom derop i badetøj og gloede på vandet 11 meter nedenunder. Så jeg kyllingede ud og gik ned til dækket og hoppede i vandet igen. Der var selvfølgelig ingen "hard feelings". Kun fra Nikolaj (en af forskerne der også kommer fra Falster og som skriver til vores lokale avis, Folketidende, en gang imellem) og Thomas (formidler fra Jyllands Posten). De lovede selvfølgelig begge to at få postet mit navn i sammenhæng med baderullen så mange gange som muligt i deres respektive medier.

Aftenens foredrag nåede jeg desværre ikke ned til, for jeg snakkede med Rasmus. Ham fra Politiken, som i virkeligheden er sportsredaktør. Men det siger vi ikke til nogen...

LANGFREDAG

6. april - 2007

Pressemødet i dag var desværre ikke lige så actionfyldt som i går. Højdepunktet var nærmest, da Chefen lovede at han ville dele programmerne for Boston ud. Kedeligt pressemøde, for at være helt ærlig.

Jeg har på ingen måde været aktiv i dag. Kun da jeg var i kondirummet for at cykle. Efter pressemødet sad jeg i en halv times tid og læste i den bog jeg har for i dansk.

Det blev jeg hurtigt træt af. Jeg gik op på broen, hvor Dennis og Henning havde vagt. Rygterne om mit lille nummer til morgenmødet i går var nået derop, så efter en høflig forespørgsel gik jeg ned og hentede et spil kort for at snyde dem også. Da de begyndte at se mærkelige ud i hovedet holdt jeg op. Dennis – vagtchefen – spurgte, om jeg ikke havde lyst til at lave et lille show oppe på broen, for dem der havde lyst. Han blev dog hurtigt enig med sig selv om at det blev for småt deroppe. Derfor bad han mig aftale med Lauge – bestyreren af mandskabsbaren – at jeg kunne lave SHOW dernede en aften.

Efter trykning var jeg komplet udmattet (og jo. Det er hårdere end man tror). Så gik jeg ned i lukafet for at hente håndklæde og mp3afspiller og lagde mig oven på hangaren. Taget af hangaren er det foretrukne soldæk blandt de ombordværende. Jeg har et ambivalent forhold til det med at anvende hangartaget til sol, for på den ene side er det klart det sted hvor det er nemmest at komme til at ligge i solen, men på den anden side sidder der en kæmpe udsugning, der larmer som bare pokker.

Men jeg lægger mig derop alligevel, for det støjer overalt på skibet.

I øvrigt: Ikke på den ene og anden side af hangartaget (det er svært at ligge på undersiden), men den ene og anden side sådan i overført betydning.

Efter en time i solen svedte jeg som en bryggerhest på arbejde. Jeg gik ned i lukafet med håndklæde og mp3afspiller, og mens jeg var dernede blev der prajet "delfiner til styrbord". I løbet af tre minutter stod alt disponibelt personel (læs: alle dem, som ikke var på arbejde) på styrbord side af dækket og iagttog omkring 20 delfiner, der hoppede og sprang, som om de kun var der for vores underholdnings skyld. Det var ret fascinerende.

Lidt senere blev der prajet igen. Endnu et fantastisk naturfænomen, som trak alle ud på styrbord side af dækket. Denne gang var der skypumpe på det actionpakkede program. Det var mindst ligeså fascinerende som delfinerne og en smule skræmmende, for NK prajede at alt skulle søsurre og pakkes sammen på dækket – i tilfælde af at skypumpen skulle ramme skibet! Så alle tonsede forfjamskede rundt i fem minutter indtil dækket var som blæst (bemærk venligst

det fantastiske ordspil, jeg har udrettet ved at bemærke at skibet var "som blæst" inden skypumpen (som er noget med blæst) ramte skibet).

Skypumpen gik dog temmelig hurtigt i opløsning, og da det gik op for folk blev mange ganske kæphøje og de mest entusiastiske af amatørfotograferne begyndte endda at ønske sig, at skypumpen havde suget en hval op og smidt den igen et par meter fra skibet. Drengene bliver aldrig færdige med at gå i tredje klasse (jeg er ingen modenhedshelgen selv – der er sågar dem der hævder, at jeg endnu ikke er gået ud af børnehaveklassen).

Vores hjemmeside er ved at slå igennem i besætningen. Det er ret fedt at høre fra de seje gutter, at "i klarer det sgu godt med den hjemmeside".

Dennis havde endda en slags rettelse til den, efter mine udsvævende gætterier omkring hvad en rulle mon egentlig er. I får den her:

En rulle var et dokument, som man rullede ud. Heri var det beskrevet hvorledes besætningen skulle forholde sig, hvis man f.eks. skulle i havn og dermed havde brug for at udstikke personel til de forskellige poster.

Rullen var et langt stykke papir rullet om en træstok. Man tog så en rulle ud af holderen, alt efter hvilken manøvre man skulle lave med skibet: Forsvare sig, gøre kanonerne klar, sætte sejl, gå i havn etc.

"Rullen" er helt tilbage fra de gamle træsejlskibes æra, og er - som mange andre ting i Søværnet - gået i arv. Derfor har vi i dag om bord på VÆDDEREN en klartskibsrolle (alle er på post, alle våbensystemer er klar), en manøvrerrolle (folk er udstukket til fendere, trosser, roret, maskinen osv.) og en hvalrulle, som normalt IKKE indgår i Søværnets ruller, men er blevet nødvendig med "Lyd i Oceanerne" projektet, og giver skibet lejlighed til på kort varsel at mønstre gummibådsbesætningen, kranførere, og de forskere, der skal ud at lytte efter hvaler.

Så har i forklaringen. Jeg går ud fra, at en baderulle er en lignende specialrulle, der er skrevet specielt til Galathea Ekspeditionen, og som får besætningen til at mønstre ved den nedsænkede landgangsbro, iført badetøj.

Aftenens foredrag blev holdt af en der hedder Per. Han arbejder med bathymetri – opmåling af havbunden.

I gamle dage foregik det med en loddenor til at måle dybden, en sekstant til at registrere positionen og et ur, til at fortælle hvad klokken er. Det med klokken er vigtigt, for det kan både være højvande og lavvande.

I dag bruger man alt mulig smart. GPS til positionen, et ur til at måle tiden og den helt store revolution: En multibeam. Frit oversat betyder det "multi stråle" og det er egentlig hvad det er. En masse stråler af lyd, skudt ud fra apparatet der sidder under skibet, og som – ligesom flagermus' sonar – skaber et billede af den ko der skal suges blod på. Eller havbunden. Afhængigt af om det er en multibeam eller flagermusesonar.

Man laver al den søpmåling af forskellige grunde:

Selvfølgelig for at sikre navigationen i Danmark og Grønland

For at lave søkort

For at få et overblik over sedimentvandringer. Sedimenter er det, der skaber bakker og dale på havbunden.

Man kan måske sætte spørgsmål ved hvor god Per Larsen er til det han laver. For det er lykkedes ham at sejle et skib på grund engang. Til hans forsvar skal det siges, at han var i gang med at måle en fjord i Nuuk op, der aldrig var blevet lavet målinger af før, og som alle var overbevist om var afgrundsdyb alle steder.

Per ved godt hvad han laver. Jeg synes bare det var en sjov historie.

FILMANDEN MIKKEL

7. april - 2007

Min dag startede alt, alt for tidligt i dag. Klokkeren 6.15. Da smed jeg min telefon ned bag ved sengen, og for ikke at vække de andre mens jeg fandt den stod jeg bare meget stille op. Jeg var nemlig nødt til at være oppe klokken 0700, og eftersom min telefon er mit eneste vækkeur og jeg ikke turde løbe an på at jeg hørte den stod jeg op.

Grunden til at jeg var uløseligt tvunget til at være oppe klokken 7 var, at galexgruppen har et søsat et meget ambitiøst videoprojekt. Søsat. Haha... Søsat i søen.

Vi vil eksponere den mest eksponerende gruppe, men mindst eksponerede gruppe. Med andre ord: Vi er i gang med en film om pressen. Vores to hovedpersoner er Jens Andersen fra Berlingske Tidende og Rasmus Bech fra Politiken. Jeg har brugt dagen i dag på at filme sidstnævnte. Tobias tager kameraet i morgen og følger Jens.

Det har været ret sjovt. Rasmus har blandt andet sovet over sig, glemt at jeg skulle filme ham, hugget Jens' wienerbrød og været på cykeltur i kondirummet.

Aftenens foredrag var ved Gunni. Han fortalte om vandplanerne, som regeringen har lagt for at stoppe iltsvindet i de danske farvande. Foredragets titel var noget i retning af "Virker vandplanerne efter hensigten?". Konklusionen blev – efter mange og kringlede omveje – at målet for kvælstofudledningen og stort set alle andre faktorer er nået. Der er bare ikke sket noget som helst med iltsvindet. Det er fordi det store iltsvind der startede i firserne slog alt muligt ihjel, og selvom forholdene igen er optimerede har alt det ihjelslåede ikke formået at komme tilbage.

PSYKOSSUSDRAEBRUSDRAGÉLIGNUS

-MASMOERDERFISKOLOSSUS

8. april - 2007

Efter gårsdagens strabadser valgte jeg at sove længe i dag. Mit ur var sat til klokken 0900, men klokken 0830 kunne jeg ikke sove mere. Så da stod jeg op. Det viste sig at være et rigtig dårligt valg. At stå sent op altså. Jeg vidste selvfølgelig godt jeg ville misse morgenskafningen. Men jeg havde kalkuleret med der var mulighed for en smule sortskafning inden frokost. Sortskafning betyder at man spiser mellem måltiderne.

Det kunne jeg imidlertid ikke komme til i dag, for der var hovedrengøring i cafeteriet. Jeg var nødt til at vente med morgenmad til klokken blev 1200 og der var frokost. Stakkels mig.

I øvrigt: "hovedrengøring" minder mig om, at vi skal gøre rent på lukafet i morgen. NK og banjermesteren har nemlig kørt en massiv skræmmekampagne de sidste par dage om at de kom med hvide handsker og tjekkede vores rengøring på tirsdag. I den forbindelse har vi hørt, at de to herrer ikke er til at spøge med når de først går i gang. Men som alle andre fornuftige ekspeditionister har vi udsat det uudsættelige til allersidste udsætning. Vi gør først rent i morgen.

Da jeg kom ud på dækket første gang i dag var det kun for at erfare, at vejret er blevet dårligere. Ikke så mærkeligt egentlig, for vi sejler stort set stik nord. Desuagtet er jeg blevet frygtelig forvent, og kan ikke være andet end stærkt utilfreds med dette alt for tidlige farvel til de tropiske farvande.

Efter frokosten gik jeg ned i kabyssen, for jeg havde lovet at hjælpe Jacob. Vi trillede boller – nogle med chokolade og nogle naturel. Bagefter dyppede vi kransekage til receptionen i chokolade.

Eller... Det er ikke receptionen, der er i chokolade. Receptionskransekage stykkerne blev taget fra dåserne de lå i, for de skulle dyppes i chokolade. Nej... Kransekagestykkerne blev taget fra nogle dåser og sat på nogle plader, efter de var blevet dyppet i chokolade. Eller.. Hov...

Kransekagestykkerne blev dyppet i chokolade og sat på plader, for siden hen at blive puttet i

poser. Sådan. For pokker, det danske sprog er en svær en...

Efter denne sprogligt meget vanskelige handling satte jeg mig op i officersmessen for at lave lektier. Det blev ikke til så meget, for lige da jeg havde sat mig kom Tobias og fortalte at "der var blevet fanget en fisk". Det var i sig selv ikke særlig spændende. Men da Tobias tilføjede at "Det er sådan en fisk der spiser ål" kunne folk (inklusive mig) godt komme op af stolene.

Fisken var en langnæset skalpelfisk. Et navn, der på ingen måde yder dens drabelige udseende nogen som helst retfærdighed. Hvis det var mig der havde fundet den fisk først ville jeg have kaldt den "psykodræberdragelignendemassemorderfisk". For sådan en ligner den. På latin ville den have heddet "pyskossusdraebrusdragélignusmasmoerderfiskolossus". Godt jeg ikke skal være biolog.

Fisken havde desværre ingen ål i maven, men det så ud som om folk var ret glade for den alligevel. Især Søren, som fangede den. Fisken blev i øvrigt fanget på en fiskestang (ikke på selve stangen. På krogen der sidder i enden af snøren). Men de turde ikke hive den hele vejen fra vandet og op på Vædderen. Heldigvis var Lillebror (den ene af gummibådene – den anden hedder lillesøster) i vandet. Den sejlede de hen og fik fikst fisket fisken op i båden.

Jeg nåede ikke foredraget i dag. Til gengæld sad der en sjov fugl på kanonen ude på fordækket i går. Den hedder en ishejre. Den får i lige et billede af. Vi tror den har boet inde i kanon siden Antarktis, for den så lidt forhutlet ud.

Om lidt vil jeg gå ned i min køje (som er en seng) og falde i søvn til skibets larm og kontinuerlige vuggen. Det er fantastisk. At ligge der og høre på at skibet fragter en tættere og tættere på Boston, mens det samtidig leger barnepige, der stille og roligt rokker en fra side til side som om man lå i en barnevogn. Det er fantastisk.

Meget apropos, jeg er nødt til at anskaffe mig en barnevogn når jeg kommer hjem. Selvfølgelig i min størrelse. Når jeg har fået fat i sådan én må jeg i charmeoffensiven for at lokke mor til at køre mig frem og tilbage indtil jeg falder i søvn. Hver aften. Gad vide hvad hun skal bestikkes med...

NAVIGATØR AF 1. GRAD

9. april - 2007

I dag var pressemødet meget specielt – på den måde at det overhovedet ikke var specielt. Der var ingen forsker til at fortælle om hvad han eller hun nu går og laver, Rasmus, Peter, Henning og MYK kom alle for sent og NK skældte behørigt ud. Med andre ord: Alt var, som det kunne

forventes. Så betingelserne kunne ikke være bedre for de to filmmagere in spe: Hr. Tobias Jensen og Hr. Mikkel Fog Nielsen. Vi fik filmet Rasmus og Jens i endnu et af deres naturlige habitater her på Vædderen, så nu har vi alt det filmmateriale vi skal bruge til at klippe en film om "Pressen ombord på Vædderen".

Da pressemødet var færdigt gik jeg op på broen for at lære "the basics" om hvordan man navigerer til søs – både på åben vand og i havne, hvor man har pejlemærker. Jeg fik også hørt lidt om de forskellige apparater man bruger – herunder GPS, radar og passer. Jeg skal helt sikkert derop igen, for det passede lige til min hjerne (nej, ikke meget indviklet, atypisk og pubertetspræget. Nærmere fordi det hele hang sammen på en måde, så man kunne se det uden en lup). Så nu er jeg navigatør af 1. grad. (Der er 7915 grader i alt, og det tager omkring en dag at stige én grad. Så jeg har lige knap 22 år igen af min navigatøruddannelse. Hvis jeg altså læser hver dag. Hvis jeg tager højde for weekender og seks ugers ferie om året, samt barns 1. sygedage hver 6. måned så kommer det til at tage rundt regnet 30 år).

Tiden går når man har det sjovt. Det blev frokost tid endnu engang. Efter frokosten gik det igen (for det er ikke første gang på 17 år, at jeg har opdaget det) op for mig, at tiden også går selvom man ikke har det sjovt. Og der var bestemt ikke meget underholdningsværdi i det vi lavede efter frokost. Som følge af den igårnævnte skræmmekampagne NK og BM har haft kørende besluttede vi os i dag for at gøre noget ved sagerne og få gjort rent. Som sagt så gjort.

Der har været hvalrulle igen i dag. Det er der efterhånden hver dag, så min trang til at se på dem er efterhånden blevet stille. Alligevel er det fascinerende at iagttage de store dyr mens de kører Danske Bank finten i bedste stil (stadig: Gør det, de gør bedst): De svømmer. Og plasker. Det kan de bare til UG med kryds og vandslange.

I dagens formiddagsprajning blev der beordret gruppebillede klokken 1600. Omkring klokken kvart over fire kom de sidste af pressefolkene slentrende, så vi kunne få taget billedet med den civile besætning. De af militærbesætningen, som ikke var på vagt kom – til min store overraskelse og afgrundsdybe skuffelse (jeg håber jeg ikke bliver smidt i vandet når de læser det her) – endnu senere end de sidste af civilisterne. Fotograferingen var afsluttet omkring halv fem. I får her det eneste billede man kan se noget på i blogsstørrelse. Det, hvor det kun er pressefolkene der er på (der blev også taget billede af hhv. alle ombord og af den civile besætning).

Til min store glæde har der hele dagen været vist Kill Bill på filmkanalen. Til de, som ikke kender den fantastiske film, så er der sket en fejl. Den skal ses. I hvert fald hvis man definerer en god film som "samuraisværd, noget mangategnefilm, sygeligt mange mord, endnu mere hævntørst og så meget blod at det grænser til det perverse". Toeren er lige blevet vist.

I forbindelse med det ovenstående er det måske passende at redegøre for endnu en lille detalje på Vædderen. Sådan virker filmkanalen: Oppe i radiatorummet har de ikke så meget at lave. Tror jeg. For man må ikke komme derind. Det tolker jeg (i min enorme uvidenhed og bitterhed over at jeg ikke må komme derind) som at de ikke laver noget som helst inde i radiatorummet, og at de, for at gøre deres arbejde en gnalling (det må man gerne erstatte "smule" med, iflg. Words synonymordbog. Og den gør alt legitimt) interessant vælger at man ikke må komme derind, så man kan ærgre sig gul og blå. De siger godt nok noget om at "det er ikke så spændende, der står bare en masse fortroligt udstyr". Det bliver altid sagt i en henkastet tone, hvilket kun bekræfter min teori.

Nuvel. Det var ikke konspiratoriske teorier jeg skulle gøre rede for. Jeg prøver igen: Sådan fungerer Vædderens filmkanal: Oppe i radioen sidder der nogle mennesker, som har kontrol over alle fjernsynene på Vædderen. De bestemmer (lidt) hvad der skal være på infokanalen – det er i hvert fald dem der lægger det på. De bestemmer også (meget) hvad for nogle film der bliver vist på Vædderens filmkanal, men de er åbne for forslag. Hver aften klokken 20.30 starter aftenens film, og den kører så forfra og forfra indtil næste aften klokken 20.30. Så hvis man er meget udholdende kan det lade sig gøre at se en film mellem 1 og rigtig mange gange på et døgn – afhængigt af hvor lang filmen er.

Infokanalen er i øvrigt et powerpointshow der kører forfra og forfra med (godt gættet) informationer, og P3 (radiostationen, ikke den Sydvietnamesiske tankstation) som underlægningsmusik. Så fik I også lige infokanalen forklaret. Det er faktisk de to kanaler man kan tage herude. Et powerpoint show og den samme film 10-12 gange på en dag. Så nu gider jeg ikke høre mere brok om at kun kunne tage tyske kanaler da i var børn.

Aftenes foredrag var om ål og problemstillingerne igen. Der blev sagt lidt det samme, men i dag blev der også vist en film, hvilket jeg synes var et godt indslag. Den handlede – sjovt nok – om ål.

HVALER!

10. april - 2007

Der er sket en skandale. Skibet er løbet tør for havregryn. Så nu har jeg valget mellem enten at spise ingen til morgenmad eller vente med at stå op og gøre frokosten til min morgenmad. Det er selvfølgelig heller ikke noget dårligt alternativ, men det er altså et skråplan at spise Chili Con Carne, risengrød, flæskesteg eller andre retter fra Karolines Kogebog til morgenmad.

Morgenmødet var det sidste på dette togben og alle var glade og tilfredse med hvordan det er forløbet. Togbenet generelt altså, ikke bare morgenmødet. NK var i øvrigt overmåde tilfreds, for som han sagde "nu står Rasmus af". Det var selvfølgelig Rasmus Bech fra Politiken der blev hentydet til. Jeg tror NK kommer til at savne ham.

Efter morgenmødet gik jeg op på brovingen (lige uden for broen – sjovt nok) for at kigge efter hvaler. Det var hamrende koldt, så jeg gik ind på broen og kiggede efter hvaler ud af vinduet i stedet for.

Det blev jeg hurtigt ked af og det var alligevel ved at være frokosttid, så jeg gik ned i cafeteriet for at skaffe.

Efter skafning satte jeg mig ned i TV-stuen for at lave lektier og se film. Jeg nåede at se omkring 1½ film (American Pie 3: The Wedding og halvdelen af Bring It On) før der blev prajet at "Banjermensteren og NK begynder der rundtur i skibet. Vi starter forude, på gult dækt". Det betød at vores lukaf var det første til inspektion!

Vi styrtede alle fire – Karin, Elise, Tobias og jeg selv – ned på lukafet for at være klar når NK og Banje kom. De var dog en smule forsinkede, så vi nåede at inspicere vores nærmeste naboer – sådan bare for at få tiden til at gå. De to hedder Lars og Nikolaj, er forskere på åleprojektet, og sidstnævnte kommer fra Falster.

Deres taktik var tilsyneladende ikke så meget at rydde op, men at bestikke "dommerne" med rom, slik og billeder af unge damer i undertøj på computeren. Det skulle senere vise sig effektivt, for inspektørerne (dem som inspicerer noget) var noget mere overbærende på det lukaf hvor der var sat slik frem.

Vi gik dog også igennem med kun en enkelt anmærkning. Støvet på skabene HELT INDE BAG VED var ikke væk, og det var ikke noget problem for Michael-banjermester-2-meter-og-10 at nå helt derind. Alligevel fik vi et "godkendt".

Resten af dagen er gået med at lave stort set ingenting spændende. Foredraget kom jeg til at springe over, jeg var nede og træne.

Det er i øvrigt blevet meget koldere, vandet er blevet mørkere (hvilket ifølge forskerne er et godt tegn, for så er der mere liv), og så har jeg set de første skibe siden vi reddede polakker! Det var mens jeg spejdede efter hvaler, som tilsyneladende kun eksisterer når jeg ikke kigger på dem. Der skulle eftersigende være nattefrost i Boston. Heldigt vi er på et skib, der jo som bekendt har sit eget vejrsystem.

Vi når Boston om (i skrivende stund) 11 timer og 6 minutter, hvis alt går vel. Det har jeg en mistanke til det kommer til at gøre.

Lidt mere statistik: Siden Sydney er der blev serveret 10.910 måltider ombord på Vædderen. Man har – med lidt god vilje – lagt til kaj på 6 ud af 7 kontinenter, passeret ækvator to gange og taget en CTD på Rådhuspladsens antipode (dvs. på den præcis modsatte side af jorden, ifht. Rådhuspladsen).

Boston!

11-4-07

Stod op klokken 0645 for at nå morgenmaden, der var rykket et par timer frem i anledning af anløbet i Boston havn. Da jeg havde spist to skiver rugbrød (stadig ingen havregryn) gik jeg op på broen for at holde øje med dem. Der var allerede temmelig mange mennesker og flere stødte til efterhånden som minutterne gik.

Man kunne allerede ane Bostons skyline i horisonten da jeg kom derop, og som jeg har for vane tog jeg omkring 800 billeder på vej ind, for man skulle jo nødig nøjes med at tage rent faktisk brugbare billeder.

Jeg vil umiddelbart tro at vi lå ved kajen præcis klokken 0800. Ellers skulle jeg kende militærfolkene meget dårligt. Vi fik dog først lov at gå i land omkring 0930, for der var nogle toldere der lige skulle ind og skrive nogle papirer, vi skulle tælles (manøvrerulle i hangaren) og folk skulle have lov at fryse rumpen af. Det fik vi også rigeligt tid til, men vi kunne jo ikke bare stå der og vente på den faldt af, så imens den lange proces var i gang benyttede vi lejligheden til at sige farvel til de nogle af de hyggelige mennesker, vi har boet sammen med de sidste fjorten dages tid.

I øvrigt redede Malene Tobias' og min dag, da hun fortalte, at hun ville tage Elise med ud og shoppe. Så fik Tobias og jeg dagen for os selv (til Elises forsvar havde hun sagt, at vi bare kunne smutte, for vi gad nok ikke gå de samme steder hen som hende. Det viste sig senere, at det gad vi rent faktisk, eftersom jeg var inde i Victorias Secret efter et katalog. Der købte Elise undertøj. Dog ikke samtidig. Hvis nogle er nysgerrige: www.victoriasecret.com).

Da vi fik landlov satte vi straks kurs mod byen. Troede vi. Da vi spurgte en hundeluffer, fik vi nemlig af vide, at vi gik den stik modsatte vej af hvad vi burde. Så vi vendte næsen i den anden retning og efter omkring 20 minutter var vi inde i Boston Downtown.

Frit efter www.wikipedia.com

Boston er hovedstaden og den mest kendte by i Commonwealth of Massachusetts. Den blev grundlagt i 1630 og er den største by i området "New England". Byen en af de af de ældste og dermed kulturelt vigtigste byer i USA. Mange af de store begivenheder under den amerikanske revolution fandt sted i Boston, og byen var en vigtig industriel skibshavn og produktionscenter. I dag er Boston center for videregående uddannelser og sygevesen. Bostons økonomi er også baseret på forskning, Finans og teknologi – for det meste bioteknologi.

Boston havde omkring 600.000 indbyggere i 2005 og er center for Amerikas ellefte største metroloomsråde, kendt som "Greater Boston", hvor der i alt bor 4.4 millioner mennesker – såkaldte "Bostonians".

Det første vi gjorde da vi kom ind til selve byen var at finde et sted at spise, for bade Malene, Elise og Tobias var ret sultne. Som sagt så gjort. Derefter gik vi i hver vores retning.

Tobias og jeg gik ad en af mig planlagt rute ned til Bostons eneste trylleforretning, hvor jeg selvfølgelig handlede for mere end det er fornuftigt.

Derefter satte vi kursen mod Boston Common – en stor park der ligger omtrent midt i byen. Da vi nåede dertil var vi allerede fuldkommen enige om at Boston er en rigtig hyggelig by. Dertil er den nem, for man kan uden problemer finde rundt, og der er ikke særlig langt at gå – fordi byen ikke er så stor.

Resten af formiddagen og hele eftermiddagen brugte vi på at gå rundt i byen og "gøre indkøb". Jeg skriver "gøre indkøb", for jeg nægter at skrive "shoppe". Pokkers. Så gjorde jeg det alligevel.

Tobias købte en bog. Jeg selv en bog, en lighter, et tørklæde, et par sko, en notesbog og trylleting. Da klokken blev fire begyndte vi at gå ned mod havnen for at finde et sted at spise lunner (hvis breakfast og lunch er brunch må lunch og dinner være lunner).

Det fandt vi, og efter vi havde spist salat og drukket gulerodsjuice gik vi ned til akvariet, for der havde vi hørt noget om at vi kunne tage en båd over til "Charlestown Navy Yard". Det er der hvor Vædderen ligger.

Der skyndte vi os at klæde om, så vi kunne nå til reception klokken 1800 i Commodants House. Der må man nok indrømme at der var lidt mere stil over det end der var på St. Croix. For det første var det indendørs, for det andet var det i et rigtigt hus, og for det tredje havde folk jakkesæt på, eller forsøgte i hvert fald at se ordentlige ud (jeg hører ind under den sidste kategori, for da jeg klædte om gjorde Tobias mig opmærksom på, at mit regntøj ikke kvalificerede som jakkesæt, bare fordi der er en jakke og det hører sammen i et sæt).

Receptionen var rigtig hyggelig. Jeg fandt på noget pjat med et glas og en vindrue, som jeg underholdt lidt med.

Da receptionen sluttede klokken 2100 var der ingen der gik, og vi blev først sparket ud klokken halv ti, hvor vi gik over i baren på skibet. Der fortsatte festen og den gode stemning, var så god, at vi besluttede at tage en taxa for at iagttage Bostons natteliv med egne øjne.

Enough said.

Ænder med klaprende tænder

12-4-07

Jeg stod op klokken 0900 i dag, for når vi ligger i havn er der brunch til morgenmad – og frokost. Jeg vækkede også Tobias og Elise, for det havde jeg lovet. Det vil sige jeg vækkede Tobias og forstyrrede egentlig bare Elise i det hun var i gang med – at sove. Hun stod i hvert fald ikke op. Hun syntes hun havde mere brug for at sove end at tage med på den Duck tour vi ellers havde planlagt at tage på. Derfor var det kun Tobias og jeg der begav os gennem det meget våde og meget kolde vejr mod det underlige fartøj, som Charlie karakteriserede meget præcist med følgende kommentar: "Hvad fa'en er det for en aparte pispotte?" Døm selv:

Det hedder naturligvis Duck Tours, fordi fartøjet hedder en Duck. Dem blev der bygget omkring 21.000 af, og de var alle i tjeneste under 2. verdenskrig. De er (som det vist ret tydeligt fremgår af billedet) amfibe, og blev (hvilket knap så tydeligt fremgår) bygget af kvinder. Den sidste oplysning fik vi først, da vi sad uløseligt fanget ude på Charles' Channel (det tror jeg nok floden igennem

Boston hedder). Gad vide om chaufføren har oplevet et dyk i omsætningen ved tidligere at oplyse at hans fartøj blev bygget af kvinder tidligere på turen?

Vi kom naturligvis rundt og se alle de "kendte" steder i Boston. Det eneste sted jeg havde hørt om før jeg kom til byen var Sams Bar fra TV-serien af samme navn. Den hedder i øvrigt slet ikke Sams Bar, men Cheers. Der blev vi sat af, og der spiste vi frokost. Efter frokost tog Tobias og jeg en taxa tilbage til båden sammen med præsten.

Da vi kom tilbage på skibet tog vi det meget roligt. Tobias tog det så roligt så han faldt i søvn på sin seng, jeg kun så roligt så jeg satte mig ned og skrev bloggen for i går.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til her at komme med en uforbeholden undskyldning til alle der jævnligt læser vores blogs. Det kommer – forhåbentlig – ikke til at ske igen.

Omkring klokken 1800 spiste vi aftensmad og gjorde os klar til at tage til på Boston Aquarium for at høre foredrag af nogle af forskerne og for at høre miljøministeren snakke om, hvordan vi skal passe på vores miljø. Jeg må med skam i sindet – og et (en lille smule flabet smil på min formidlende læber) indrømme, at jeg faldt en lille smule i søvn under et par af foredragene. Man skal åbenbart passe på med at kombinere for lidt søvn med foredrag af høj kaliber.

Efter foredraget var der reception med sådan lidt snacks som man kunne nyde mens man gik rundt og kigge på gopler. For akvariets gopleafdeling var den eneste der var åben.

Nu er det ved at være tid til at gå i seng, men inden da er jeg nødt til at gå op og hælde noget gin og tonic på den resterende pressegruppe.

Tillykke!

13-4-07

Dagen startede klokken 0900 i dag. Da gik jeg ned i cafeteriet for at anrette en tallerken med æg, bacon, pølser og pandekage til Tobias. Elise hentede et glas juice og så gik vi ned til lukafet for at vække Tobias med "i dag er det Tobias' fødselsdag" (sangen). Han vågnede og spiste halvdelen af sin morgenmad mens vi planlagde hvad vi skulle foretage os de følgende timer.

Elise og jeg gik ned i cafeteriet for anden gang for at indtage vores egen morgenmad. Da mødte vi bageren som var i New York i går sammen med Arne, som er en af kokkene. Bageren havde en t-shirt med til mig fra Hard Rock cafe i New York. Det var rart.

Da alle var færdige med deres morgenmad – altså alle på Galex redaktionen – var det planen at vi skulle tage ind til Boston for at få ordnet noget mere shopping. Elise var helt vildt syg, så hun tog ikke med.

De to små formidlingskammerater var altså nødt til at tage i shoppingkrig alene igen. I dag er det hemmeligt hvad vi har købt.

Da vi kom tilbage til skibet var klokken cirka 1800, så det var tid til at tage af sted igen. Denne gang sammen med Henning og Jens. Vi fulgtes med de to ind til Boston downtown igen for at mødes med Elise, som i mellemtiden var blevet rask og som var taget ind for at shoppe. Vi mødtes for at fejre Tobias' fødselsdag på en restaurant der hed Bella Vista. Det var en meget fancy restaurant blev jeg enig med mig selv om, på trods af den meget ufancy italienske udsmykning og de meget ufancy og sure tjenere.

Grunden til jeg blev enig med selv om at det var en meget fancy restaurant var, at da jeg skulle have sukker i min kaffe (og det skal man) var der to forskellige slags sukker. Troede jeg. Der var en slags sukker med en mand trykt uden på en og en med en dame trykt uden på. Jeg var selvfølgelig nødt til at åbne dem begge to for at løse mysteriet om de forskellige indpakninger, for jeg ræsonnerede sådan at der måtte gemme sig to forskellige slags sukker bag de to forskellige indpakninger, for eksempel almindeligt hvidt sukker i den ene og brunt rørsukker i den anden. Det var ikke tilfældet! Da jeg åbnede pakkerne kom der præcis det samme ud – helt almindeligt hvidt sukker!

Det er altså en fancy restaurant, der har både dame og herresukker.

Da vi var færdige med at spise og drikke kaffe tog vi en taxa ud til den tatovør, der skulle tusche Tobias. De kunne desværre ikke lave den i dag, for det var for sent. Tobias er nødt til at tage derud igen i morgen.

Nu er vi alle tilbage på skibet, Elise er gået i baren, Tobias er gået i seng og jeg var lige nødt til at blogge.

Og så hjemad...

14-4-07

Jeg stod op klokken 0900 i dag, for jeg havde en aftale med Krabbe-Jan. Det bliver han kaldt. Vi skulle ud og (det må komme som et chok) samle krabber! Blandt andet.

Tobias og jeg stod altså op klokken 9 for at gå ned og brunch. Da vi var færdige med det gik vi ned til vores lukaf for at klæde os ordentlig på, for vi havde hørt det blev koldt ude i gummibåden. Da vi kom op på dækket fik vi af vide, at turen, som skulle starte klokken 10.00 blev flyttet til klokken 1100. Derfor gik jeg – akkompagneret af vores nyligt påmønstrede konkurrent Laura – ud for at finde en postkasse. Det fik vi klaret lige ved siden af skibet stort set. Alligevel var vi først tilbage klokken 1040. Da klokken blev omkring 1055 fik Banje øje på os og med et blik der udtrykte misbilligende tragikomisk kritik fortalte han os, at det tøj vi havde på var fint. Hvis vi gerne ville fryse halvt til døde. Det ville vi selvfølgelig ikke så vi fulgte Banjemesterens indirekte råd og fandt Mie, som ekviperede os med overlevelsesdragter.

Bare ikke dem til at sejle i gummibåd med. Mie troede vi skulle ud og gå en tur og bare var en flok pivefrandse. Det er garanteret også tilfældet, men når man skal sejle i gummibåd skal man altså have en anden slags overlevelsesdragt på, så det fik vi. Da vi (endelig) var færdige med vores omklædningsshow steg vi op i gummibåden. Jan, Morten Erdmann (som er crewmember), Laura (konkurrent fra JP, skolelev), Tobias og jeg selv.

Det vilde ridt gik rundt i Boston indre og ydre havn for at samle muslinger, tjekke krabbefælder, som Jan tidligere havde sat op og ellers støde på grund og sådan noget. Midt i det hele (men ikke midt ude på vandet) satte vi Tobias af så han kunne tage en taxa ind til tatovøren.

Da vi kom tilbage igen, tre timer senere og oplevelse og ti frosne (40 inklusive de andres) fingre rigere var Jan i et fantastisk humør. I nettet var der langt flere krabber end han havde turde håbe på, vi havde samlet rigtig mange muslinger og turen var generelt gået rigtig godt.

Vædderen sejlede planmæssigt fra Boston havn klokken 1900 og vi begiver os mod et forfærdeligt uvejr har vi fået af vide. Yikes.

Haves: Masser af tid. Mangler: Energi

15-4-07

Dagen i går sluttede ikke med blogskrivning. Da jeg var færdig med den pakkede jeg min computer sammen og gik ud i container 5 for at skille muslinger ad sammen med Krabbe Jan. Det var ikke de muslinger vi samlede i går, men nogle, som havde ligget i rent vand i nogle dage for at der skulle ske noget magisk med dem (de skulle udskille de partikler (sand osv.) de havde inden i, for at det kun er de miljøfremmede stoffer i muslinger der bliver målt når de kommer så langt).

Vi gik altså i gang med de her gamle muslinger. Først skulle de skæres op. Det gøres med en skalpel (en med pel med skal), der stikkes ind der hvor man kan komme til det og skærer lukkemusklen op stort set hele vejen rundt. Dyret er i øvrigt levende i mens man massakrerer den, men jeg tabte hurtigt den medfølelse der ellers ville have været naturlig da Jan fortalte mig at dyret det ikke har nogen nerver. Endnu mere betryggende var at få af vide at den lille snotklat inde i skallen ikke har nogen hjerne. Derudfra konkluderede jeg, at den nok ikke planlagde et avanceret vendetta mod mig.

Efter vi havde åbnet dem skulle de stilles til tørre ind vi kunne skære snottet ud af dem og lægge det i en teflonpose (som ikke afgiver målbare stoffer til muslingerne, ligesom plasticposer ville gøre det).

Det gik det meste af aftenen med i går.

Bortset altså fra afsejlingen, som jeg er nødt til at dokumentere yderligere. Kokkene så ud til at være vældig tilfredse med at være på vej hjemad. De fejrede de i alt fald på behørig vis. Fra venstre er det Sune, Morten, Arne og Bageren.

I dag stod jeg op klokken 0920, for der var som sædvanlig pressemøde klokken 0930. Det meste af dagen er gået med at lave ingenting – hverken bedrevet forskning eller lavet lektier. Jeg kan i skrivende stund ikke komme i tanke om noget som helst konstruktivt jeg har foretaget mig i dag. Det skulle da lige være at købe mere tandpasta eller bære 3 kasser sodavand fra lageret og ned til der hvor man henter sodavand.

Det var da i øvrigt overordentlig dumt skrevet det der Hr. Nielsen. "Fra lageret til der hvor man henter sodavand". Det har altså været fra lageret og til lageret? Jeg prøver igen: Der findes et køleskab, hvor man tager de sodavand som man har tænkt sig at drikke og efterfølgende tegner streger på en liste, så Banje kan se hvor mange man har drukket når man skal til at betale. Det køleskab befinder sig IKKE på samme sted som hovedlageret for sodavand. Sådan.

Foredraget i aften var med mediefolkene – igen. Det har tilsyneladende været en tradition at de har været de første til at præsentere sig selv på hvert togben, ligesom de i øvrigt også var det på det sidste.

Hvilket drama! Da fotografene var færdige med at præsentere sig (onkel Henning manglede af uvisse årsager) lød de første spørgsmål "hvad er forskellen på journalistisk og formidling?". Derfra gik det vilde verbale ridt over emner som "er resultaterne eller processen vigtigst?", "hvorfor skal vi fortælle folk om forskning?", "er mediefolk underlagt en kapitalistisk maskine uden følelser?" og "forskere er nørdede. Hvad kan vi gøre ved det?". Der var både blod sved og tårer, og det kunne være blevet rigtig, rigtig grimt, hvis ikke foredraget havde kollideret med aftenens film (Forest Gump).

Der er altså en fundamental forskel på forskere og journalister, som det er ret sjovt at følge med øjne, ører og næse.

"AJ, HVOR ER DET BARE MANDAG. JEG GIDER INGEN TING!"

16. april - 2007

(Dagens overskrift citat Morten)

Dagen startede for mit vedkommende klokken 0730 i dag. Jan havde nemlig fortalt noget om et bundtrawl der skulle være startet klokken 7, men da jeg kom derud skete der ikke noget som helst. Så jeg gik ind til morgenmad. Der var havregryn igen! Turen er reddet!

Efter morgenmad gik jeg igen ud på agterdækket. Nettet var kommet op og det hele flød med såkaldte "sanddollar". En slags søstjerne fik jeg indtryk af, der ligner mønter.

Der var selvfølgelig også andre ting, blandt andet nogle ordentlig store krabber, en masse forskellige slags snegler og søpølser. Sidstnævnte er sådan en slags blævrende klat der bliver helt hård hvis man driller den.

Da den største sensationsfølelse var forsvundet besluttede jeg mig for at gå inden for, for at læse i min bog inden pressemødet. Meget læsning blev det ikke til, for oppe i officersmessen kørte "Forrest Gump", og den var jeg nødt til at se.

Efter pressemødet sluttede jeg ned i filmrummet for at få indhentet den forsømte læsning, men meget læsning blev det ikke til, for jeg faldt i søvn. Da jeg var færdig med at sove var klokken blevet hen ad middag og dermed frokosttid.

Efter frokost nåede jeg dagens aktivitetsmæssige højdepunkt: Jeg var med Kanonkongen aka. Bo

nede for at se – well guessed – kanonen. Blandt andet. Jeg fik først en stor rundvisning i kanonen, og om hvordan den virker. Det er mest en stor pistol, der skyder 2 skud i sekundet, med 76 millimeter projektiler. De her projektiler kan indstilles på forskellig måde, så de fx eksploderer forsinket (dvs. når de ER inde i det de har ramt), eller eksploderer, hvis projektilet ”fornemmet” at et fx et fly begynder at lægge afstand til projektilet, sådan så der stadig er god chance for at flyet dratter ned.

Det er altså et temmelig farligt våben.

Der er også anden ”udrustning”, blandt andet TMG’er (tungt maskingevær). Det er sådan nogle der sidder på Humvee’erne i Black Hawk Down. Jeg blev skræmt, da Bo fortalte, at de kan rive en arm af, selvom kuglen flyver 2-3 meter forbi.

Der er også LMG’er (let maskingevær), som er sådan nogle de ligger og skyder med i alle Vietnamfilmene – på trefoden.

De sejeste våben var M96’erne, som nærmest bare føles som en gang plastic, men som er et temmelig seriøst våben. Endda et våben hvor Danmark har patent på en del af designet. Det’ sejt. Det’ Kanonkongen også.

Aftenens foredrag handlede om dolkhaler og hvorfor de er så interessante. Jeg synes de er interessante bare på baggrund af deres udseende.

Peter Funch, som holdt foredraget mener dog også de er interessante fordi: De har blå blod (de bruger kobber i stedet for jern til at binde ilten i deres blod), de er i kraftig tilbagegang, man bruger dem som gødning, og deres blod bruges til at bestemme om der er bakterier i ny medicin, inden den sendes på markedet.

Det mest spændende ved dem er dog, at de tilsyneladende mener de selv er perfekte (lidt ligesom mig, bare i langt højere grad). Nu ved jeg selvfølgelig ikke sådan noget, fordi de har fortalt mig det. Det klarede Peter for dem. De her dyr har nemlig ikke ændret sig i 120 millioner år. Det er ret mange år. Bare for at have noget at sammenligne med så var der ikke engang tænkt på Adam og Eva. De pattedyr der var, var små gnavere. Længere var vi ikke kommet.

Der var ikke engang rigtige ”moderne” dinosaurer, som Peter sagde, da jeg spurgte ham om det, og hvaler fandtes heller ikke. Kun sådan nogle hvaløgler, og de gælder ikke som hvaler.

På det tidspunkt var dolkhalerne allerede færdige. Derfor er de ret spændende – netop fordi de ikke har ændret sig. Forskerne er selvfølgelig i gang med at undersøge de ting jeg har nævnt ovenfor omkring dolkhalerne, og gør naturligvis hvad de kan for at overbevise diverse regeringer om at det er en god idé at bevare de her bemærkelsesværdige dyr.

Mere om dolkhaler på: <http://www.galatea3.dk/dk/Menu/Forskning/Dolkhaler>

Så' der show!

17-4-07

Det meste af dagen i dag er gået med at bygge op til "the great event". Først skal jeg lige huske at sige: Jeg har lavet matematik i dag, for jeg holder SÅ meget af matematik og min matematiklærer. Sådan. Så skulle årskarakteren været reddet.

Denne her store begivenhed som jeg har gået og været nervøs for i flere dage, siden OPO nævnte muligheden for det, var naturligvis mit trylleshow. Som for øvrigt var smadder hyggeligt. Jeg tror også de andre havde det ret sjovt. Det hele gik naturligvis fint, og folk klappede og alt muligt.

Da jeg var færdig med det var klokken lige pludselig kvart over syv, så jeg gik ned til foredrag med Katherine Richardson, som er fra USA, men har boet i Danmark i flere år. Hun er ret dygtig tror jeg. Ligesom alle de andre forskere her på skibet.

Katherine er leder af "kulstofprojektet", et projekt der har været med hele vejen, og som blandt andet undersøger den globale opvarmning.

Dagens foredrag handlede om, om man kunne slukke for Golfstrømmen. Men jeg er nødt til at fortælle historien ligesom Katherine gjorde, for det gjorde hun smadder godt.

I Danmark har vi ret godt vejr. Nogle vil pure nægte denne påstand, men den breddegrad vi ligger på taget i betragtning har vi faktisk overordentligt godt vejr. Tænk for eksempel på Sibirien eller Canada, som vi rent faktisk ligger på linie med. Dette gode vejr – og de "høje temperaturer" – har vi på grund af den Nordatlantiske strøm.

Den Nordatlantiske strøm er en havstrøm der bliver skabt af en ret sjov proces: Oppe i Labrador- og Grønlandshavet skabes der isbjerge. Når man skaber is (dvs. når isbjerge bliver skabt), ryger saltet ud af vandet i isen – det fryses faktisk ud. Dette her salt lander i vandet ved siden af isbjergene. Samtidig køler isbjergene naturligvis det omkringliggende vand, og det øgede saltindhold sammen med den sænkede temperatur giver vandet en meget høj massefylde. En

masse fylde, der er så høj at det synker til bunds, hvilket efterlader et "hul" i vandet. Det lyder abstrakt, men sådan er det. Eftersom man ikke kan have et hul i vandet, og det vand der før fyldte hullet ud har besluttet sig for at synke må der noget nyt vand til. Det vand kommer fra Golfstrømmen – som er varm.

Spørgsmålet var så om man kunne stoppe denne her strømning. For hvis der ikke længere skabes isbjerge vil der ikke længere skabes "tungt vand", og den Nordatlantiske havstrøm kan ikke fortsætte.

Hvis de temperaturstigninger, som prognoserne fortæller om, kommer vil ovenstående blive en realitet i 2100. Der vil simpelthen blive "slukket" for Golfstrømmen. Hvor meget det kommer til at betyde ved man ikke så meget om endnu, for grunden til at havstrømmene forsvinder – nemlig temperaturstigningerne – vil jo i sagens natur få temperaturerne til at stige. Så temperaturændringen i Danmark vil blive meget moderat; hvad enten den bliver positiv eller negativ.

Dog ved man, at en slukning af de store havstrømme vil være katastrofalt for mange dyr. For eksempel er torsks livscyklus baseret på den Nordatlantiske havstrøm. Så kan man jo diskutere om det er en skidt ting at den forsvinder (jeg synes ikke den smager så godt).

Prævaskemissionsnervøsitet

18-4-07

Det er forbandet irriterende, at tiden bliver ved med at skifte. Vi sejler nemlig gennem ikke mindre end seks (6!) tidszoner på vejen hjem fra Boston, hvilket betyder at tiden instantant konpulteres en time frem hver anden dag.

Derhjemme er det til at finde ud af – tiden sættes en time frem eller en time tilbage, og det sker kun to gange om året.

Herude burde det heller ikke være så svært. Uret sættes en time frem klokken 13.00 hver anden dag, og vagthavende præjer det endda.

Men jeg skal huske at sætte hele to ure frem (min mobiltelefon og armbåndsuret). Når der er så mange ure at holde styr på er det ikke til at huske hvilke af dem man har sat frem og hvilke man ikke har. Denne tvivl resulterede i at jeg kom en time for tidligt op i morges. Det er forbandet irriterende, at tiden bliver ved med at skifte.

Jeg har være i kabyssen igen i dag! Denne gang for at hjælpe bageren, hvilket må komme som en overraskelse for alle dem, som plejer at læse mine blogs. I dag var der Waleshorn på kagemenuen. Lad mig forklare: En vandbakkelsesdej bages i nogle store plader. Det klarede Jens og Henning sammen med Bageren i morges.

I eftermiddags blev der kørt først syltetøj (hindbær) på, så flødecreme (kagecreme og flødeskum blandet sammen) og til sidst et lag flødeskum sprøjtet i et pænt mønster oven på. Afslutningsvis blev kagen pyntet med skiveskårne syltede ferskner og chokolade, som Jacob hævder han selv har sprøjtet ud i mange, meget fine og meget ens mønstre, og derefter lagt dem i hvad der kun kan antages for at være en kommerciel chokolademønsterbakke.

Det var kanonsjovt, for jeg fik lov til det hele! Både at sprøjte syltetøj (hindbær) ud, og creme dem og sprøjte flødeskum på! I øvrigt skar jeg også ferskner i skiver (og spiste et par chokolademønstre)

Kagerne blev – til Bagerens tilfredshed og praktikantens stolthed – modtaget med stort applaus af det ellers efterhånden meget kagevante publikum.

Og lad mig nu, uden yderligere omsvøb, præsentere galex.dk's første kontaktannonce:

Billetmrk. 1 på Galex.dk

Søges: Nogen til at ordne mit vasketøj

Jeg: Er elendig til al husligt arbejde (bortset fra bagning)

Du: Er fantastisk til at vaske, tørre og lægge tøj sammen. Dertil har du evner ud i at lægge sengetøj på, arbejder gratis, fordi du er et godt menneske.

Jeg har været nødt til at vaske i dag. Det var retfærdigvis min tur, for Tobias har vasket (for os begge). Så jeg var nødt til at træde over en indtil nu nærmest uendelig høj, om end usynlig barriere – den til det rene tøj. Først var jeg nede for at hente vasketøjskurve. Så sorterede jeg tøjet efter bedste overbevisning. Hvilket på ingen måde var godt nok. Hvis Tobias ikke havde været på lukafet mens jeg gjorde mit ubehjælpssomme forsøg var vores håndklæder ikke blevet rene (de skal åbenbart vaskes på 90°C) og jeg skal ikke her kunne redegøre for hvad der var sket med min fleecetrøje. Efter Tobias havde konsulteret vaskemærket i den kom han nemlig frem til at den kun måtte vaskes ved 30°C, og ikke ved de 40, jeg ellers havde planlagt. Jeg ved ikke hvad der var sket, hvis jeg havde vasket den ved 40, men jeg tør ikke rigtig tage chancen, i tilfælde af den krymper/går i opløsning/muterer til et frådende fleecedyr, som kun er ude på at slå meget ildelugtende prutter.

Nu har jeg fået vasket alt vores tøj. Eller... Kun det snavsede (som ikke er snavsset mere), det rene syntes jeg ligesom ikke der var grund til vaske. Ydermere har jeg tørretumblet det hele og sidst – men bestemt ikke mindst – tror jeg ikke jeg har ødelagt noget. Hvilket er ekstraordinært godt gået, min uforbeholdne prævaskemissionsnervøsitet (og det ord findes rent faktisk – både jævnfør mit og Lauras Wordprogram) taget i betragtning.

Så er dagens vist også gået.

End of expedition?

19-4-07

Jeg har ikke oplevet meget i dag, så derfor får i først nogle kolde facts, så en historie og til sidst referat af aftenens foredrag. Here goes:

Klokken 21.00 præjede kaptajnen at noget historisk var sket – nærmest. Vædderen kompletterede på det tidspunkt nemlig sin verdensomsejling – vi krydsede altså det spor skibet selv lagde ud for got syv måneder siden, da Vædderen sejlede fra Grønland til Azorerne. Siden afsejlingen fra København har Vædderen sejlet 51500 sømil, hvilket er lige omkring 94.000 kilometer.

Det er i øvrigt første gang siden 1952 at et dansk orlogsskib har sejlet verden rundt. Desuden er det første gang jeg har hørt, at præjeanlægget blev brugt som noget der lignede en kommerciel radiokanal. Chefen holdt nemlig en usædvanlig lang og underholdende præjning, hvori der endda indgik et interview med en af dem der har været med Vædderen stort set hele vejen fra København. Hun hedder Karen Marie, og mangler omkring 50 kilometer fra at være med hele vejen, fordi hun holdt ferie på De Dansk Vestindiske Øer, mens Vædderen sejlede rundt der. Tilfældet er det samme med Jens Tang. Som er en mand.

Der var en gang en lille dreng. Han boede langt, langt laaaaaangt ude i en skov, sammen med sin hund, sin mor og moderens datter. Som var drengens søster. Hunden den hed Jens, drengen han hed Jens, moderen hun hed Jens og søsteren hun hed også Jens. En dag sagde Jens til Jens "Jens jeg tror Jens trænger til at komme ud og gå en tur. Jeg tror jeg tager Jens med ned til søen.". Da drengen og hans søster kom ned til søen stod de der lidt og kiggede på vandet, indtil Jens kom i tanke om, at de havde glemt Jens. Derfor sagde Jens til Jens "Jens skynd dig hjem. Vi glemte jo Jens". Drengen gik, på søsterens ordre, hjem for at hente deres mor. Da Jens kom tilbage med Jens blev de enige om, at var alt for besværligt, at de alle sammen hed det samme. Så Jens

skiftede navn til Gerda og Jens skiftede navn til Camilla. Det var et lidt mærkeligt navn til en dreng, så søsteren kom til at hedde Camilla i stedet for.

Moralen? At det er meget besværligt, hvis alle personerne i en historie hedder det samme.

Morale nummer 2? Det er for sent at prøve at finde på en god historie klokken 23 den 19. april.

Aftenens foredrag blev holdt af krabbe Jan, som egentlig burde hedde Kemiske Christensen, for han arbejder slet ikke med krabber i virkeligheden. Virkeligheden i denne sammenhæng værende alt uden for Vædderen.

Jan er med på miljøfremmede stoffer, som fx undersøger hvor stor koncentrationen af farlige stoffer fra bundmaling (skibenes bund, man maler ikke havbunden) er i krabber. Samt en million andre stoffer i flere forskellige dyr. Det vigtigste der er kommet ud af det projekt er et landkort over hvilke områder på jorden der mest forurened. Det har de kunne lave ud fra en analyse af de stoffer de har fundet forskellige dyr, der er nogenlunde ens over hele verden – fx bestemte muslinger, krabber, fisk og orme.

Men det var ikke den vigtigste del af aftenens foredrag. Den vigtigste del var det, Jan har arbejdet med de sidste seks år. Nemlig at finde ud af, hvordan man aflæser olies fingeraftryk bedst muligt. Ja, du læste rigtigt. Olies fingeraftryk. For afhængigt af, hvor gammel olien er, hvor den kommer fra, og hvilke planter og dyr der er blevet nedbrudt for at lave olien har den et meget distinkt kemisk fingeraftryk. Faktisk kan man, hvis man er grundig nok, se forskel på olien fra to boreplatforme der står lige ved siden af hinanden i Nordsøen.

Problemet er bare, at det er ret besværligt at analysere de her fingeraftryk. De består nemlig af forbandet mange tal, og hvis man får forbandet mange tal ud af en maskine på et stykke papir kan det godt være svært at overskue dem alle sammen. Selv for en forsker med superhjerne, ligesom Jan. Derfor er forskeren med superhjernen i gang med at udvikle noget computergrej, der har en superhjerne der er bedre end ham selv til tal, sådan så man kan få prøver analyseret meget bedre.

Et andet problem som Jan prøver at løse er, at olie – som det er mange bekendt – fordamper. Der forsvinder altså hele tiden kemisk stof fra olien, og derfor ændrer det hele tiden fingeraftryk. Dog kan man "regne baglæns", så man kan se, hvordan "fingeraftrykket" så ud for et minut, en dag eller et år siden.

Når man får den ovenstående teknik til at fungere optimalt, og får bygget nogle maskiner er der store muligheder med det.

Jans idé er at man udstyrer forskellige kontrolskibe med maskiner der kan læse de her fingeraftryk. Så kan man i tilfælde af olieudslip tage et fingeraftryk af olien, og så bede skibe i området om en prøve. Så kan man finde synderen, og retfærdigheden kan ske fyldest! På en måde ligesom når man analyserer DNA fra sæd i voldtægts ofre, bare en del mindre makabert.

Jeg gruer for i morgen, for da er det den første af de sidste dage på Galatheaekspeditionen.

Bravo India November Golf Oscar = BINGO!

20-4-07

Tidligt op og tidligt i seng. Det er godt for en lille dreng. Dem er der ikke mange af på Vædderen. Jeg stod igen i dag op kun lige i tide til at nå pressemødet. Da det var overstået syntes Elise at det var på tide at jeg kom i gang med at lave noget i stedet for bare at sløse rundt. Efter moden overvejelse fandt jeg frem til at det havde hun nok fuldkommen ret i. Eftersom de tre journalister og et par af fotografierne brugte minutterne efter morgenmødet til at lægge skumle planer kunne jeg ikke undgå at overhøre dem. Da de så efterfølgende uddelegerede denne her murre (og det er et rigtigt synonym til skumle. Siger Bill. Gates) plan til Jens spurgte jeg, om jeg ikke skulle hjælpe ham med den. For det er altid godt at have en finger med i noget lyssky. Tror jeg.

Jeg fik det meste af formiddagen til at gå med at lægge mine egne meget mistænkelige planer for opgaven, som blev mig overdraget. Det gik det meste af eftermiddagen i øvrigt også med. Det kan være jeg blev hurtigere færdig, hvis jeg arbejdede mere og planlagde mindre.

Klokken fire havde jeg dog en aftale med resten af Galex.dk redaktionen (værende webmasteren Tobias og supervisoren Elise). Vi brugte to timer i filmrummet på at se film. Den film vi har optaget med Jens og Rasmus. Så må vi se hvornår det bliver til noget. Noget andet end råmateriale altså, for det er jo noget nu. Det skulle gerne blive noget man kan sende på markedet.

I aften var det en specialestuderende der holdt foredrag. Hun hed Maren, og titlen på hendes foredrag var en af de mest ambitiøse indtil nu. "Tip en fremtid" hed det, og den fremtid man skulle tippe var ingen mindre end Jordens. I forbindelse med den globale opvarmning forstås.

Det arbejde hun laver har at gøre med, hvor meget CO₂ vandet optager. Det er selvfølgelig spændende, for jo mere CO₂ vandet – oceanerne – optager, jo bedre ser det ud for os, for jo mindre drivhuseffekt opstår der.

Hvor meget CO₂ vandet optager afhænger først og fremmest af de alger der bor i vandet, for (som jeg vist nok har skrevet i en tidligere blog) de er 1. led i vandets fødekæde, og dem der først og fremmest omdanner kulstoffet i kuldioxiden til noget, som alle de andre i fødekæden kan bruge. Det gør algerne naturligvis ved hjælp af deres fotosyntese, hvor de – så vidt jeg husker fra min folkeskolelærdom – ved hjælp af sollysets energi omdanner kuldioxid og vand til ilt og sukkerstof. Iltten er en slags affaldsprodukt fra denne her proces, sukkerstoffet (som blandt andet består af kulstoffet fra kuldioxid) bruger algerne til at "bygge sig selv af". Ligesom når vi spiser mad.

Når algerne så bliver spist bliver kulstoffet bragt videre i fødekæden. Derfor er algerne vigtige. Maren er i gang med at undersøge, hvor vigtige algerne rent faktisk er, altså finde ud af, præcis hvor meget CO₂ algerne "spiser". Det gør man for øvrigt ved at fange algerne, komme dem i en spand med vand og radioaktivt CO₂ (hvor kulstoffet er af den radioaktive type C14), og lade det simre et par timer ved MEGET lav temperatur. Faktisk må temperaturen ikke være meget anderledes end det vand algerne kom fra. Når man så har simret færdig ser man på hvor meget radioaktivt C14 der nu befinder sig i algerne. Såre simpelt.

Vandet kan i øvrigt optage CO₂ på en anden måde, nemlig i gasform. Så kalder man det pCO₂. Det er det samme som der er i en øl. Det er kulstofprojektet her om bord også i gang med at undersøge, for der er forskel på hvor meget CO₂ vandet kan optaget på denne form. Det afhænger mest af temperaturen. Man kan faktisk illustrere det med et meget forståeligt eksempel: Hvis man tager en øl ud af køleskabet (som er indstillet til køl) og åbner den sker der ikke så meget – med mindre man har rystet øl (eller køleskab). Kuldioxid forsvinder kun ganske langsomt, man kan ikke se det, med mindre flasken er meget gennemsigtig. Så kan man se boblerne komme op til overfladen og opløses på mystisk vis. Hvis man derimod stiller sin øl uden i solen et par timer (gerne en sommerdag, så det er varmt, ellers gælder det ikke) og åbner den bruser det ud over det hele. Kuldioxiden er meget mere "ivrig" efter at komme ud. Det fungerer i øvrigt på samme måde med sodavand

Det fungerer på samme måde med kuldioxid i havet. Er det koldt holder vandt meget på kuldioxiden, er det varmt fiser kuldioxiden lige lugt på til sine venner i drivhusatmosfæren.

Efter foredraget var kom aftenens (andet) højdepunkt: BINGO! Det var ret sjovt. Pladerne blev solgt til den meget fair pris af 10 kroner i menigmessen mellem 19.00 og 20.00, klokken 20.15 startede showet. Præsten (som vist nok er formand for velfærdsudvalget, som arrangerede arrangementet) råbte numre op fra kontrolrummet over prajeanlægget, og i alle messerne sad folk med deres bingoplader, spændte til deres respektive bristepunkter. Selv i kondirummet var der nogen (OPO) der spillede bingo. Hele spillet blev i øvrigt afbrudt et kort øjeblik, da han tabte pladen fra cyklen.

Det var altså en fantastisk oplevelse at spille bingo til søs, og i flere forskellige rum.

I morgen skal jeg have gjort min opgave færdig, så Jens han ikke skærer mig i småstumper.

Journalisten Mikkel

21-4-7

Dagen er gået med den samme hemmelige opgave som i går. En opgave, jeg stadig ikke er sikker på at jeg må løfte sløret for. Men jeg har arbejdet for Berlingske Tidende, Politiken OG Jyllandsposten.

Jeg har leget journalist. Lidt. I hvert fald journalisternes kuli, og jeg har haft det ret sjovt med det.

Jeg har igen i dag været med i kabyssen sammen med bageren, denne gang for at lave burgerboller til frokosten i morgen.

Al den tid jeg har brugt nede i køkkenet har lært mig to ting: Jeg skal ikke være bager. Kun i min fritid. Jeg er simpelthen ikke gearret til at stå tidligt op hver dag (eller nogen dage for den sags skyld, for jeg har kun været rigtig tidligt oppe én gang). Den anden ting jeg har lært er mere anvendelig. Jeg har nemlig lært at trille boller ordentligt, med begge hænder på en gang. Altså... Jeg brugte også begge hænder før, men nu kan jeg trille to boller på én gang. Bageren er bare bedre til det. Men som han siger "det skulle jeg kraftedeme også helst være, jeg har sgu været bager i 87 år". Eller hvor længe det nu er han har været bager.

I øvrigt lærte jeg endnu et smart tricks i dag nede i køkkenet. Denne gang hvis man skal sesamme (og det hedder det, når man kommer sesam på burgerboller). Man drysser sesam ud over hele bordet, smører æg på bollerne (som ligger på en plade) og vender pladen om, lige ned i sesamfrø. Så slår man alt hvad man kan på undersiden af pladen (som midlertidigt er overside), så burgerbollerne biler trykket hele fladen, og samtidig får sesam på OG sidder fast på pladen, så man lige kan vende den om igen.

Jeg tvivler dog på det kan svare sig, hvis man ikke bager minimum 3-4 plader boller af gangen. I øvrigt skal det være nogle gode plader, så man ikke ødelægger dem.

Jeg har også tryllet igen i aften. Det var smadder hyggeligt, og det tror jeg også de andre syntes. Denne gang var der ikke så meget "show" over det. I dag satte jeg mig bare ned i cafeteriaet og tryllede for dem, som lige kom forbi og så at vi lavede noget meget spændende. Det er mere min måde tror jeg...

Se til det – CTD

22-4-07

På morgenmødet i dag fik vi af vide, at der var præcis 3 dage og 2 timer til vi passerer Kronborg. Hvis alt går efter planen naturligvis. Der var på tidspunktet for dagens morgenmøde 1034 sømil til Kronborg. Vi har på dette her togtben udført 31 timers forskning ud af de planlagte 17. Altså har vi indhentet planen med 14 timer.

Der er pt. 91 mand ombord på Vædderen. Heldigt nok det samme antal som der var ved afsejlingen fra Boston.

Klokken 10.00 (Væddertid) blev der skudt 3 salutskud for den nye prinsesse, med Vædderens dertil indrettede kanoner. At det var klokken 10.00 der blev skudt hænger sammen med at klokken samtidig var 12.00 i Danmark. Det var på dette tidspunkt man lovmæssigt skulle skyde sine salutter. Der findes nemlig en regel om at hvis den nyfødte i Kongehuset er født før klokken 12.00 middag skydes salutskuddene samme dag klokken 12.00. Hvis hun (m/k) bliver født efter klokken middag (og den nye prinsesse kom til verden klokken 16.02) skydes salutterne klokken 12.00 den følgende dag. Den følgende dag klokken 12.00 var altså herude i dag klokken 10.00.

I øvrigt kan chefen en sjov historie om salutskud: Under det russiske zardømme blev der, når der blev født en ny pige i zarfamilien, skudt tre (3) salutskud. Når der blev født en dreng blev der skudt ethundredeog (101) salutskud. Haha. Sjøv historie.

Jeg kan for øvrigt tydeligt huske hvor jeg befandt mig klokken 10.00 i dag. Nemlig lidt styrbord for den bagbord gummibåd, for at holde vagt. Jeg holdt vagt fordi Michael fra STV var i gang med en liveudsendelse med Kathrine Richardson til TV2, og de ville helst være fri for at nogen gik ind foran kameraet.

Meget apropos TV: Vi er i dag begyndt at kunne tage danske satellitkanaler, således at vi nu blandt andre kanaler kan se DR1, TV2Zulu og Discovery. Hvilken plage...

Lige før frokost fik jeg gjort min omfattende researchopgave færdig. Det tror jeg Jens bliver glad for. Ligesom Jacob fra Politiken og Lars fra Jyllandsposten bare har at blive glade for det.

Her i eftermiddags var jeg til eneforedrag med Tommy. Han arbejder med hydrografi på Danmarks Fiskeriundersøgelser. Hydrografi er "læren om vands fysiske og kemiske egenskaber". Her om bord er han ham, som har styr på alle de instrumenter vi bruger eller har brugt – mest af alt har han styr på Se Til Det – CTD. I virkeligheden betyder CTD noget helt andet: Conductivity, Temperature og Depth. Altså ledningsevne, temperatur og dybde. Ledningsevnen fortæller noget om vandets saltindhold, og kombineret med temperaturen kan man udregne vandets vægtfylde.

Vandets vægtfylde er meget vigtigt for alle havstrømmene, ligesom Kathrine fortalte om i hendes foredrag. Det er CTD'en der bliver brugt til at måle denne meget vigtige vægtfylde.

De her målinger har en ret lang historie, og man begyndte at måle vandtemperaturer og tage prøver af vand allerede i 1723. Men det er først de sidste 100 år, at man virkelig har fået styr på hvad man laver – og fået styr på at bruge ens skalaer og så videre. I øvrigt har forskellige danskere haft stor ære i denne her udvikling af forskellige metoder.

På CTD'en kan også kobles andet udstyr, for eksempel ilt-, ph- og lysmålere, samt stort set alt andet man har lyst til at måle i vand.

Det CTD fortæller om forholdene i vandet giver – ud over øget forståelse for havstrømme – øget mulighed for at forudsige algeopblomstringer og for at forstå hvordan forskellige forhold påvirker biologien i vandet. Derudover har CTD-kastene (som man kalder det når der laves prøver med CTD'en) været enormt vigtig for Galathea 3 ekspeditionen, eftersom det, der er flest der har beskæftiget sig med på netop denne ekspedition, har været mikrobiologi – altså noget om alger, plankton og så videre.

Tommy mener altså at hans container er det vigtigste rum på skibet – udover kabysen selvfølgelig.

Aftenen gik med en omgang Tegn og Gæt sammen med præsten, Henning og Karin – vores tidligere Roomie.

Fra Lewis' bagdel gennem et falsk sund til Nordsøen

23-4-07

Vi har set land i dag! Og skibe! Det er fuldkommen vildt! Og meget tåget, så det er svært at tage billeder af. Men i får dem alligevel. For første gang i 10 dage har vi set land. Det har vi, fordi de kloge mennesker, der styrer, besluttede sig for at sejle skibet gennem Pentland Firth sundet, som nærmest er et stræde. Til dem, som ikke aner hvor Pentland Firth ligger kan jeg oplyse at det er lige der:

Det var godt nok ikke det første land vi så, men Lewis Bagdel (frit efter Butt of Lewis, som er det nordligste punkt på de øer, der ligger lige vest for Nordskotland) kunne man knapt ane på grund af tågen.

Hele dagen har vi altså brugt på at sejle gennem det her stræde og vi er nu, omkring klokken 19.00 vores tid (20.00 i Danmark), ude på den anden side og er begyndt at kunne mærke Nordsø vejret. Vores Pentland Firthpassage var i øvrigt nøje planlagt, for der er rigtig meget strøm i det stræde, takket være en masse tidevand. Hvis man planlægger det rigtigt kan man vinde 8 knob, takket være denne strøm, og hvis man planlægger galt får man naturligvis 8 knob i modstrøm.

Selvom det var meget tåget tågede alle alligevel rundt med deres kameraer og tog billeder. Futte (den ene af messegasterne i sergentmessen) gjorde også, og han prøvede endda at bilde mig ind, at han var undercover fotograf for Politiken. Jeg ved ikke rigtig om jeg tror på ham. Bedøm selv:

På morgenmødet (jeg var tidligt oppe, så jeg nåede meget inden klokken halv ti) fortalte NK at Orkney øerne danner en naturlig havn der har været et vigtigt strategisk punkt flådedelen i mange krige. Som en slags bonus info kan det siges at tyskerne sank deres egen flåde netop i denne naturlige havn, i 1919. Flåden var der, fordi det var sådan et vigtigt strategisk punkt. Den lå også der, da 1. verdenskrig sluttede. I Versailles forhandlede man om, hvem der skulle have hvad, efter 1. krig, og den tyske admiral der var dernede blev så sur, så han gav ordre til at det hele skulle sænkes.

Broen på vores eget skib har været fyldt hele dagen, for når der er noget at kigge efter (og det var der i dag) er det det bedste udkigssted (oppe i istønden gynger det lidt rigeligt).

Dagen i da har desuden budt på turens allersidste forskning (der indebærer at dyppe instrumenter i vandet). De instrumenter der har været i vandet i dag har været CTD'en (som jeg fortalte om i går) og så har vi "skrabet bunden". Det har vi rent faktisk. Man tager et net der er bygget til formålet, smider det i havet (med i wire i den rigtige ende) og vender på det rammer bunden. Når det har ramt bunden sejler man ganske langsomt i et kort stykke tid og så trækker man hele herligheden op. Sådant en ordentlig omgang prøver giver selvfølgelig arbejde til en masse mennesker, og både Elise og kokken Sune var på agterdækket for at hjælpe med at sortere muslinger, krabber og døde fisk fra grus og sten.

I morgen er det store pakke og rengøringsdag og så har jeg lovet bageren at hjælpe ham med kokostoppe. Nu vil jeg gå op og bede dem styre ordentligt oppe på broen, for det gynger lidt.

For resten: Når der ikke er andet at fotografere, fotograferer vi hinanden:

Snøft. Og hulk.

24-4-07

Den næstsidste dag af mine på Galatheaekspeditionens flagskib, Vædderen. Tid til at gøre status, hvis man skal tro alle andre end min ferskvandsmatrosenkel Jens. Jeg tror han har fat i den lange ende, så derfor vil jeg lade være med at fortælle jeg, om denne her otte og en halv måned lange tur har været en succes eller ej. I stedet for skal alle vide, hvor fantastisk min tur har været – ikke mindst skal de mennesker ombord, der har været med til at gøre den så fantastisk., vide det. Here goes:

Vi har forholdsvis moderat eminent sigt i dag. Det stod på infokanalen. Det betyder åbenbart, at det er tåget. Vi har skiftet tid for sidste gang, så nu er vi igen helt i tråd med Danmark. Det var attende (18.) gang denne her besætning skiftede tid. I gennemsnit har de skiftet tid en gang i ugen. På det her togtben har vi udført 35 timers forskning ud af de 17 planlagte timer, hvilket må siges at være temmelig godt gået.

I dag, da jeg rekvirerede alle de ovenstående informationer (på pressemødet forstås), fortalt NK også, at der var 1 døgn til vi skal være ved Kronborg. Det er 24 timer mine damer og herrer. Eventyret er ved at være slut. Sådan for alvor.

Rejsen fra København over New York og St. Thomas til St. Croix og derfra videre med Vædderen til Boston og endelig hjem igen har været en af de mest fantastiske i mit liv. Jeg har oplevet så meget her og der og alle vegne vi har været, som det er de færreste forundt at opleve. Det er uden tvivl den rejse i hele mit liv som jeg helst ville slippe for skulle slutte – selvom jeg tidligere har gemt mig i koste- og køkkenskabe rundt om i sommerhuse og på hotelværelser for at få ferien til at vare lidt længere.

Det er alt for tidligt slut – hvilket stort set alle, der har været ombord som midlertidig besætning nok har sagt. Opdagelsesrejsen Galathea3 er for mit – og alle andres vedkommende – ved at være uigenkaldeligt overstået. Det gør mig trist inden i. For nu er det snart sidste gang at jeg, Tobias, Elise, Jens og Henning og alle dem fra kabyssen, maskinen, kontrolrummet, containerne, broen, dødmands-, blå-, rød-, og gul gang er samlet på Vædderen. En bunke af fantastiske mennesker som jeg er overbevist om jeg sagtens kunne sejle med en måned eller to mere, hvis det skulle være.

Men på den anden side er jeg selvfølgelig glad – glad for at jeg skal hjem til mor og far, Frederik og Jonas, mormor og morfar, farmor og farfar, brydningen og alle de andre jeg har savnet mens jeg har været af sted, og som måske også har savnet mig. Dem som gerne vil høre historierne herudefra igen. For jeg glæder mig til at fortælle dem. Igen.

Alt er pakket og klappet og gjort rent (og det har det været siden 9.30 i morges) til i morgen klokken 18.15 når vi klapper kajen. Så nu har vi tid til at løse verdens problemer herude fra – hvilket blandt andet indebærer et besøg på blå gang hos NK og Chefen. Hans lukaf er man næsten ikke misundeligt på. Et andet verdensproblem har været, hvad den nye prinsesse skal hedde. Bagerens bud (under hans fornuftige hensyntagen til vores nye, multikulturelle samfund) er "Prinsesse Fatma". Det skal nok slå an.

I aften ved halv elleve tiden runder vi bøje 1 (som ikke findes mere), der indikerer at rute Tango starter – og at man sejler ind i Danmark. Rute Tango er en af de ruter, hvor der først blev strøget miner efter 2. verdenskrig, og som civile skibe derfor skulle holde sig til. Der er bagt kransekage til

lejligheden (at vi runder bøjen, som ikke findes mere, fordi den blev sejlet ned hele tiden), og champagnen er på køl.

Vi er med andre ord klar til at være klar i morgen (militært udtryk), når vi kommer til København.

I øvrigt er der 8 måneder til jul i dag...

Galathea3 ekspeditionen, dag: 258

25-4-07

Absolut sidste dag med mulighed for at bage sammen med Jacob. Jeg var oppe klokken 5.00, for der er brunsviger på menuen senere i dag, og dem ville jeg gerne være med til at lave. Jeg smurte remonce på mens Jacob rulle ud, og dryssede brun farin over, da Jacob havde smurt creme på. Nu tænker man måske "remonce, kagecreme og brunsviger? Det lyder ikke som noget jeg kan huske fra min barndom!". Det er det med stor sandsynlighed heller ikke, men i Jacob Hansens luksusbrunsviger er rosinerne sparet væk til fordel for masser af de ovennævnte (og mere velsmagende) ingredienser. Brunsviger er blevet forvandlet fra "Fremragende" til "Fantastisk med pil opad".

Sådan en omgang bading tærer på kræfterne, og eftersom jeg har planer om at være vågen hele dagen gik jeg i seng igen. Det lyder måske lidt selvmodsigende, men en middagslur gør underværker, og fordi jeg ikke vil gå glip af eftermiddagen blev det til en formiddagslur.

Formiddagen gik mest med at vente på chefsok (Chefen for Søværnets Operative Kommando), som blev hejset ned på Monkey Island (taget af broen) fra en helikopter.

Det så altså ret sejt ud.

Men der er altid noget at lave, for dem som har krudt i bagdelen. Det har jeg, så jeg gik ned for at være med til at flytte øl og sodavand og energidrik og smeltede sodavandsis rundt i skibet. Det var altså ret sjovt, for vi var 15 mennesker der stod og råbte af den næste i kæden. Selvfølgelig var der også behørig mobning mod dem som ødelagde øl- og energidrikkasser. Det var kanonskægt, men bagefter så var man altså ved at rådne op af tørst!

Så jeg gik op i cafeteriet for at få mig et glas vand (og et stykke af den brunsviger vi bagte i morges).

Siden jeg var inden for at drikke ovennævnte glas vand har jeg bare rent rundt og prøvet at få tiden til at gå. Det gjorde den, lige pludselig var klokken 1550 og vi rundede Kronborg. Her blev der skudt salutter fra begge side (Vædderens og Kronborgs forstås). Vi skud tre skud, de tretten.

En halv time senere stod HKH Kronprinsen på sammen med forsvarschefen og formanden for Ekspeditionsfonden. Da var der selvfølgelig et vældigt postyr. Jeg havde lånt Steens kamera for at tage billeder af ham, mens han stod skansevagt. Skansevagten er sådan en tradition for at byde for eksempel Kronprinsen velkommen om bord på et skib. Skansevagten står der i øvrigt også, når selv samme Kronprins står af skibet. Skansevagten er (her ombord) seks mand og deres frygtelige leder.

Om 65 minutter klapper vi kajen, så jeg vil – med NK's ord – tillade mig at melde

”SSCCHLUT på orientering!”

om min Galatheatur. Tak til alle der har fulgt mig og medvirket.

Jeg skriver nok noget på fredag eller i weekenden, så må jeg se om jeg kan få Tobias til at uploade det også...